

ἐν πληρωτικῇ ἐλκῶν, μίχυν) δὲ
 καὶ τρεῖς ματρίκοις χησίοις.

Πρὶ Ζωπίσσης. Κεφ. εθ'.

Ζωπίσσαν δὲ οἱ μὲν, εἶπεν τὴν
 ἐκ τῶν παλίων ξυνομήλων ῥητίνην
 μετὰ τῷ κινεῖν, καλουμένην ὑπὸ
 ἐνὶ αὐτοῦ χυμῶ, οὗσαν διαχυτι-
 κὴν διὰ τὸ ἐν τῇ θαλάσσῃ βρέ-
 χεσθαι· οἱ δὲ, τὴν πτυνίλῃ ῥητί-
 νῃ ὑποκρίναντες ὠνόμασαν.

Πρὶ Ασφάλτου. Κεφ. ε'.

10 Ασφάλτος διαφέρει ἡ ἰουδαί-
 κη τῆς λοιπῆς· ἐστὶ δὲ καλλὴ ἡ πορ-
 φυρεσιδὼς σιλβουσα, αὐτὸς τῇ
 ὁσμῇ καὶ βαρεῖα· ἡ δὲ μέλαινα καὶ
 ῥυτίδης φάσμα. Διούτις γὰρ
 15 πώποτε μισθολογῆς. ἡγοῦται καὶ
 ἐν φοινίκῃ, καὶ ἐν σιδόνι, καὶ ἐν
 βαβυλῶνι, καὶ ἐν ζακύνθῳ. γί-
 νεται δὲ καὶ κατὰ τὴν ἀκραν τῆς
 νῆας καὶ τῆς σκαλίας, ὑπερὶ τῆς
 πικρῶν καὶ κρήνης, ὅς τις ἔχον-
 ται εἰς τὸν λυχνεὺς αὐτῆς ἐλαίου,
 20 καλουμένης αὐτὴ σκαλὸν ἐλαίου,
 παλαιότεροι· ἐστὶ γὰρ ἀσφάλτου
 ὑπερὶ τῆς εἰδος.

Πρὶ Πισσάσφαλτος. Κεφ. ρά.

Καλεῖται δὲ τις καὶ πισσάσφαλ-
 τος ἡγοῦνται ἐν ἀποκλωνίᾳ τῇ
 πρὸς ἐπιδάμῳ, ἡ τις ἐκ τῆς κεραυ-
 25 νίῃ ὁρῶν συγκαταφέρειται, τῇ τῷ
 ποταμοῦ ῥύμῃ, καὶ ἐκβλάσεται
 κατὰ τὰς ἡίδας, βαλομένης συμπε-
 πηγῆς, ὅζουσα πώποτε μεμίσ-
 γητος ἀσφάλτου.

Πρὶ

vlcera replet, vulnerariis medi-
 caminibus cōmodè permiscet.

Zopiffa. Cap. XCIX.

Zopiffam aliqui aiunt dera-
 sam nauibus resinam cum ce-
 ra, quam alij apochyma appel-
 lant. Ea dissipandi naturam ha-
 bet: quoniam marino sale ma-
 cerata sit. Alij pineam resinam
 hoc nomine vocauerunt.

Bitumen. Cap. C.

Bitumē Iudaicū ceteris an-
 teponitur. Cuius probatio est,
 vt purpuræ modo splendeat,
 sitq; pōderosum, ac validū odo-
 rem vibret. Nigrū autē & for-
 didū, vitiosum est. Adulteratur
 pice. Gignitur in Phœnice, Ba-
 bylone, Zacyntho, & Sydone.
 Liquidum inuenitur in Agra-
 gantino Siciliae fontibus innā-
 tans: quo vtuntur ad lucerna-
 rum lumina, olei vice. Halluci-
 nantur, qui id Sicilicū oleū no-
 minant: nanq; liquidū bitumi-
 nis genus esse constat.

Pissasphaltum. Cap. CI.

Nascitur in Apolloniatarum
 agro circa Epidaurum, quæ pis-
 sasphaltos appellatur. Ea Ce-
 rauniis mōtibus deuoluta, im-
 petu fluminis rapitur, astūque
 in littus expuitur, illic coacta
 in glebas, mistam bitumini pi-
 cem redolet.

f ij Naphtha,

διδάται ὅσα πῖσα καὶ ἄσφα-
τος μίχεται.

Πρὶ Κυπαρίσσι. Καθ. ςζ'.
Κυπάρισσος εὐφραίνει, ἡ χεὶρ τὰ
φύλλα ποδέντα μὲν γλυκύς καὶ
5 σμύρνης ἁλῆς, κινεῖ ρευματίζο-
μεν καὶ δυσουρίας βλάπτει. τὰ
δὲ σφαίρα κοπέντα καὶ σὺ οἶ-
νον πρὸ μύρου, ἀρμυρῶν πρὸς αἵμα-
τος ἀναμύρου καὶ δυσεντερίας,
10 ἀν. βῶχα καὶ τὸ ἀφ' ἡμῶν αὐτῶν
τὸ αὐτὸ πίνει· μαλὰ πίνει δὲ καὶ
σκληρίας κοπέντα μετὰ σίκου,
καὶ πελὺπος τὸν ἐν μυκτῆσιν
ἵαται, ἐκβαλλει δὲ καὶ λευκώων-
τας ὄνυχας, σὺν ὅξιν καὶ τῇ σπέν-
15 τα καὶ λειωθέντα μετὰ σέριαν,
τέλλει δὲ καὶ ἐν τρεσκύλλας κα-
ταπλαθέντα. καὶ τὰ φύλλα δὲ
αὐτὰ πίνει. δοκεῖ δὲ καὶ κώωπος
διώκειν τὰ σφαίρα μετὰ τῆς
κώωπος συμαθέντα. τὰ δὲ φύλ-
20 λα λεία καταπλαθόμενα, τεύ-
ματα κολλᾷ· ἔστι δὲ καὶ ἰσχάμα,
σὺν ὅξιν δὲ λειωθέντα, τεύχας
βλάπτει, καταπλαστέται δὲ καὶ
αὐτὰ καὶ σὺν ἁλφίτῳ πρὸς ἐρυ-
σπέματα καὶ ἑρπητας, ἀνδραγας,
25 καὶ πρὸς ὀφθαλμῶν φλεγμονάς,
κινεῖ δὲ μύχοντα, σωμαχόν κρε-
πύει ἐπιπρόνυμα.

Πρὶ ἀρκυδίδος. Καθ. ρθ'.

Ἐστὶν ἀρκυδὶς ἡ μὲν μικρὰ καὶ ὁ
μεγάλῃ· δριμύτι δὲ ἀμφοτέρω,

διεσπ-

cadem, quæ pix & bitumen, si
misceantur, potest.

Cupressus. Cap. CIII.

Cupressus refrigerat, & a-
stringit. Cuius folia ex passō,
& exiguo myrrhæ pota, vesicæ
rheumatismis, & urinæ diffi-
cultati auxiliantur. Pilulæ au-
tem ex vino tusæ in dysente-
ria, alui fluxione, tussi, & or-
thopnoea, aut si reiciatur san-
guis, conuenientissimè bibun-
tur: earum decoctum eisdem
præbet effectus: tusæ cum fi-
co duritias emolliūt, narium-
que polypo medentur: in ace-
to coctæ, & cum lupinis de-
trita scabros vngues eiciunt:
hernias intestinorum prolapsu
erumpentes illitu reprimunt.
Folia eadem præstant. Pilulæ
cum arboris coma suffitæ, cu-
lices abigere exislmanetur. Fo-
lia trita & iposita, vulnera cō-
glutinant: sanguinem suppri-
munt, capillum ex aceto tin-
gunt, illinuntur per se, aut cum
pollenta ignibus sacris, vlceri-
bus quæ serpunt, carbunculis
& oculorum inflammationi-
bus, admota cū cerato stoma-
chum corroborant.

Iuniperus. Cap. CIII.

Iuniperi gñæ duo: altera maior
altera minor, vtræque acris est.

f iii Excal.

DIOSCORIDIS

Excalfacit, & vrinā mouet, ac-
censa serpētes fugat. Baccharum
nōnulla nucus iuglādis magni-
tudine nōnūquā grandescere,
aliae nucē Pōticā æquare inue-
niunt. rotūdæ, odoratæ, in mā-
dendo dulces, subamaræ, q̄ ar-
ceuthides etiā, id est bacca iu-
niperi, nominant. Modicè cālfa-
ciūt: & astringūt, stomacho vti-
les, cōtra pectoris vitia, tussim,
inflatōes, tormina, & serpētū
ictus efficacissimè bibunt: vri-
nā ciēt, vnde ruptis, cōuulsis, &
vulua strāgulatui subueniunt.

Herba Sabina. Cap. CV.

SABINA duorum ge-
nerum est. Vna foliis cupres-
so similis, spinis horridior,
grauiter olens, acris & fer-
uens: arbor est coactæ bre-
uitatis, quæ sese magis in la-
titudinem fundit: huius fo-
liis nonnulli pro suffitu vtun-
tur. Altera tamarici folio
similis est. Vtriusque folia no-
mas sistunt, collectiones il-
litu mitigāt, & cum melle ni-
gritis fordēsque repurgant,
carbunculos cum vino, po-
ta rumpunt, sanguinem per
vrinam eliciunt, partus ap-
posita extrahunt, & suffitu i-
dem præstant, vnguentis cal-
facientibus immiscentur, &
priuatim

διουρητικὰ καὶ θερμαντικὰ, συ-
μώμωκα τὴ θηλεία διάκουσι.
ὁ δὲ καρπὸς αὐτῶν ὁ μὲν τις κα-
ρύου μέγας οὐρίσκειται· ὁ δὲ κα-
ρύου πεντηκαὶ ἰσος στρογγύλος τὸ
καὶ ἐνὸσθι καὶ γλυκύς ἐν τῷ δια-
μασθῆσαι, καὶ ὑπόπικρος, ἀρ-
κευθὶς καλούμενος, θερμαντικὸς
μετρίως καὶ εὐπικρὸς, ἐν σφοδρῶς
πιπὼν πρὸς τὰ ἐν σπλάχνι καὶ βή-
χας καὶ πνευματώσεις καὶ σπύ-
ροις καὶ θηλεία πινόμενος· ἐπεὶ δὲ
καὶ οὐρητικὸς, ὁδὸν καὶ σπασμα-
σι καὶ ῥήγμασι καὶ ὑστερίῃσι πι-
νόμενος ἀρμόζει.

Πρὶ Βράθυος. Κεφ. ρε.
Βράθυος, ἐννοί βαράθρον καλεῖται·
ἐστὶ τῶν εἰδη δύο. τὸ μὲν γὰρ αὐτὸ
ἐστὶ τοῖς φύλλοις ὁμοιον κυπαρίσ-
σιν, ἀκαθάρτους δὲ καὶ βαρύνου-
σιν, δριμύ, πυρωτικὸν κολεῶν· τὸ
τὸ δὲ ἄνδρον καὶ εἰς σπλάχνος μάλ-
λον χέμενον. καὶ ὅν· ὁ δὲ τινες τοῖς
φύλλοις ἀντὶ θυμιάματος. τὸ δὲ
ἔττον μυρική τοῖς φύλλοις ὁμοιον.
ἀμφοτέρων δὲ τὰ φύλλα ἴσησιν
νομάς, καὶ φλεγμαῖς καταπλατ-
τόμενα παρὰ τὴν ἀποκαθάρσιν τὴν
μελανίαν σὺν μέλιτι καταπασ-
σόμενα, καὶ τὰς ῥυτίδας καὶ ἄνδρα
καὶ τὰς ἀρτηρίας σὺν οἴνῳ περύνει,
καὶ αἱματὶ καὶ ἄλλῃ, ἐμύρῳ καὶ
ἐν ἰσχύϊ, πρὸς τὴν θηλείαν· ὁ δὲ ἵππο-
θυμιαθὶς, ὁ δὲ αὐτὸ ποιεῖ μέλιτι
καὶ τοῖς θερμαντικοῖς χρίσμα-

σι,

DIOSCORIDIS

in elephantia, aut linctu, aut peruncione proficit: pulmonum vlcera purgat, & si cyathus eius sorbeatur, perfanat: vermes & tinea subter indita necat, & partus extrahit. Fit & oleum, à cedria separatū, dum coquitur, velleribus supra halitum eius expansis, vt in pice. Eiusdem ad omnia vsus: priuatim vehemēter perunctum scabiem quadrupedum, canū, bouūque perfanat: inhaerentes ricinos enecat, vlcera quæ ex tonsura acceperunt, ad cicatrices perducit. Cedrides cedi fructus vocantur. Calfa-

διόρει καὶ ἐλεφαντῶντας ἐκλε-
χρόν, καὶ καθαίρει καὶ τὰ ἐν πνεύ-
μονι ἔλκει, καὶ ἰσχυρὰ ὅσον κινάδου
ροφουμένη, σκωληκίς τε καὶ ἀσκαρί-
δας ἐγκλυζόμεν φθείρει καὶ ἐμ-
βρυα κατὰ σπῆν. γίνεται δὲ καὶ ἑ-
λαιον ἐξ αὐτῆς χροὺζόμενον ἀπὸ
τῆς κεδρίας δι' ἐλείου καθάραιον μέ-
γε ἐν τῇ ἐλπίσει ὡς ἐπὶ τῆς πίστεως.
πυρρὸν περὶ ὅσα καὶ ἡ κεδρία. Σε-
ρα πύρρ' ὅτι τὸ ἑλαιον ἰδίως καὶ πᾶσι
ἐπὶ τῆς δειπνῶντος ἰσχυρὰ καὶ κινυ-
δὼν καὶ βοῶν ἀνδρικῶς κατὰ χρο-
ύμενον, καὶ τὰς ἐκ αὐτῶν κρότω-
νας φθείρει, καὶ τὸς ἐπὶ τῇ κεφαλῇ
γινόμενους ἐλκώσεις αὐτῶν ἐπου-
λοῖ. τὴν δὲ λιγρὴν συνακτέον ἰς
αὐτῆς ὡς περὶ τὴν τῆς πίστεως δύ-
ναμιν ἐχουσαν τῇ αὐτῇ ἐκείνη.
καδρίδες δὲ καλοῦνται οἱ ἐξ αὐτῆς
καρποί. Διῶσται δὲ ἐχουσι σε-
μαντικὴν, κακοσόμαχον, βοηθῶσι
δὲ βελῆ, σπέρμασι, ῥήμασι, τρα-
χυνείας, καὶ ἐμμελῶς ὁρῶσι με-
τὰ πεπόμενους λείψανον, καὶ
περὶ λαγῶν θαλασσίων πίση συν-
οῖον λαμβάνονται. διώκοισι καὶ
θελεία χροὺς καὶ σώματος συν-
ἐλαφεία σκαπὶ ἢ μυελῶ, μίγνυται
δὲ καὶ ἀντιδότοις.

Laurus. Cap. CVII.

Laurus quædam tenui folio
constat, altera latiore. Vtraque
excalfactoriâ naturam habet,
& emolliētē. Vnde decoctū
earum

Πρὶ Δάφνης. Κεφ. ςζ.

Δάφνη, ἢ μύρτις ὅτι λεπτὸ-
φυλλος, ἢ δὲ, πλατυτέρα. Σε-
μαντικὰ δὲ ἀμφοτέρω καὶ μα-
λακτικὰ. ὅθεν τὸ ἀπὸ ἡμεῶν
αὐτῶν

ἄν τῶν εἰς ἐγκυδίσματα τὰ πρὸς
 μήτραν καὶ κύτην ἀρμόζει. τὰ δὲ
 χλωρὰ τῶν φύλλων, ἡρέμα ὑποψύ-
 φει ὡς ἔειδεν λεία κατὰ πλάσιν-
 τα, σπρηκῶν καὶ μελιτῶν πληθύνει.
 5 Δυνάται δὲ καὶ πᾶσαν φλεγμονὴν
 παρὰ τὴν συνὴν ἀλφίτῳ καὶ ἄρτιῳ
 κατὰ πλάσιν, ποθὲν δὲ παρὰ
 νειτὸν σόμαρον, καὶ ἐμέτοις κινεῖ.
 Αἱ δὲ διαφρίδες διερχομένης τῆς
 τῶν φύλλων εἰς πύκνισιν οὐκ ἐν-
 10 λεία ἔχουσιν, ἀλλὰ σὺν μέλει καὶ γλυ-
 κεί, πρὸς φρίξιν καὶ ὀρθόπνοιαν καὶ
 πᾶσι πρὸς δώρα καὶ ῥευματισμοῖς
 παύονται δὲ συνὴν οἶνον πρὸς σκορ-
 πιοπλήκτους, καὶ ἀλφουδὲ δὲ
 σπληνίσι. τὰ δὲ πρὸς αἰνῶν,
 15 ὡταλγίας καὶ δυσκοίαις βοηθεῖ,
 συνὴν πάλαι καὶ ῥοδὸν ἐν-
 χέοντα. μίγνεται καὶ ἀκόποις
 καὶ συγχρίμασι διερχομένοις καὶ
 διαφορτικοῖς. ὁ δὲ φλοιὸς τῶν ῥι-
 ζῶν αὐτῶν, λίθους ἀρπύγει καὶ ἐμ-
 20 βρυαί κτείνει καὶ ἡπατικούς ὡφε-
 λεῖ, περιόλου πλεονάζει συνὴν οἶνον
 ἐνὸς ἀνὴρ πρὸς μύσους.

Περὶ Πλατάνου. Κεφ. ρή.

* Πλατάνος τὰ πρὸς τὰ φύλ-
 λων ἐκτείνετα ἐν οἶνῳ καὶ κατὰ
 5 πλάσιν, ἀλλὰ ῥεύματα ἀποθῆ-
 μῶν, κουφίζει δὲ καὶ τὰ οἰδήματα
 καὶ φλεγμονάς. ὁ δὲ φλοιὸς ἐκτείνε-
 ται ὡς ἐστὶν ὀδονταλγίας ἐστὶν ἀνάλυσ-
 μα. τὰ δὲ σπασμὰ χλωρὰ συνὴν οἶ-
 νον ποθὲν, ἐπεὶ τοσούτοις βοηθεῖ.
 ἀνα-

earū in muliebres infestus ad-
 ditū, vuluæ & vesicæ vitiis con-
 uenit. Virētia folia sensim sub-
 stringūt: illita quoq; ac tritave-
 sparū apiūmq; ictib⁹ opitulā-
 tur, eadē cum polenta, & pane
 illita inflammationē omnē mi-
 tigāt, sed pota stomachū effun-
 dunt, & vomitiones mouent.
 Lauri bacce magis, q̄ folia cal-
 faciūt: ergo in eclegmate trita
 cū melle vel passo profunt ta-
 bi, orthopnœæ, & omnib⁹ tho-
 racis rheumatismis: cōtra scor-
 pionū ictus ex vino bibuntur,
 vitiligines emaculāt. Succ⁹ bac-
 carū vtilissimē aurii dolori, &
 grauitati instillatur, cū vino ve-
 tere, & rosaceo. In medicame-
 ta aut̄ adiciūtur, quæ neruorū
 lassitudines reficiūt, acopa vo-
 cant: & ad vngueta, quæ calfa-
 ciūt, & discutiūt. Cortex radi-
 cis calculos rumpit, partus ne-
 cat, hepaticis prodest, tribus o-
 bulis in vino odorato potus.

Platanus. Cap. CVIII.

Tenerrima platani folia in
 vino decocta, mox illita, ocu-
 lorum fluxiones sistunt, tumo-
 res & inflammationes leuant.
 Decoctus cortex in aceto,
 dentes in dolore colluit. Viri-
 des pilulæ in vino potæ, ser-
 pētium morsibus auxiliantur:

exce-

DIOSCORIDIS

exceptæ autem adipe, igni ambusta sanant. infidēs foliorum pilularumque lanugo, oculos & aures offendit.

Fraxinus. Cap. CIX.

Fraxinus arbor nota est, cuius foliorū succus, & ipsa peruncta, aut ex vino pota, viperarum ictibus auxiliatur. Corticis cinis ex aqua illitus lepras eximit. Ligni ramenta, scobemq; potu perniciem afferre tradunt.

Populus. Cap. CX.

Potus albę populi cortex vniꝯ vnus pondere, ischiadicis ac vrinę stillicidio prodest. Abortium fieri tradunt, si cū mulino rene bibatur. Folia quoq; cū vino post purgationes pota, idem præstare produntur. Tepens foliorum succus vtiliter aurium dolori instillatur. Pilulę, quę primo foliorum partu exiliunt, illitę cum melle, oculorum hebetudini medentur. Memoria prodiderūt, corticem albę populi, & nigre particulatim casum, & fulcis stercoreatis mandatum, omni tempore anni edules fungos proferre.

Macer. Cap. CXI.

Macer ex Barbaria aduehitur, cortex flauescens, crassus, gustu

ἀνδριφθέντα δὲ σέασι, πνεύμασι θρασυτέροις. ὁ δὲ χυρὸς τῶν φύλλων καὶ τῶν σπαιείων, ἀκολυ καὶ ὅλην ἐμπύκνωσιν λυμαίνειται.

Περὶ Μήλιας. Κεφ. ρθ'.

Μήλια δένδρον ὅστις γινώσκουσιν, οὗ τ' φύλλων ὁ χυλὸς καὶ αὐτὰ συν οἶνω πινόμενα, καὶ καταπλασόμενα ἐχθροῖς καὶ τοῖς βουθεῖ. ὁ δὲ φλοιὸς καὶ κατὰ χυλὸν εἰς ὕδατος, λείπεται ἀφίστησι. τὰ δὲ τορνέματα τῶ ξύλου πεσθέντα, φασὶν αὐτὸν περιττὸν εἶναι.

Περὶ Λεύκης. Κεφ. ρθ'.

Λεύκη τῷ δένδρῳ ὁ φλοιὸς ποθεῖς ὅσον οὐγγία μία πηλιδος. ἰσχυράδης ἀφ' ἧς καὶ τραχηνοεῖας. ἰσχυρεῖται δὲ καὶ ἀτόνιος εἶναι, ποθεῖς καὶ ἡμῶν νεφρῶν. καὶ τὰ φύλλα δὲ πινόμενα μετὰ καδαρισσιν οὐκ οἶνος, τὸ αὐτὸ δρᾶν λέγεται. ἀφ' ἧς καὶ ὠτὸδολίας ὁ χυλὸς τῶν φύλλων χλιαρὸς εἰς αἰζόμυθος. τὰ δὲ κατὰ τὴν ἐκβλάστησιν τῶ φύλλων σπαιεῖα λεία μετὰ μέλιτος ἐγχυόμενα, ἀμυγδαλωπίας θεραπεύει. ἐνίοι δὲ ἰσχυροῦσιν τὸν φλοιὸν τῆς λεύκης καὶ τῆς αἰγίρου τριπτόντα εἰς λεπτὰ μεγέθη καὶ σπαιρόντα περαιοῦσι κεκοπείσμεναις, ἐν παντὶ καμνῶ μύκητας ἐδωδίοις φύειν.

Περὶ Μάκρας. Κεφ. ρθ'.

Μάκρας, φλοιὸς ἐστὶ κομιζόμενος ἐκ τ' βαμβαρέ, καὶ ἑλάνθου, παχὺς, εὐφω

συφῶν ἰκανῶς κατὰ πλὴν γεῦσιν
παίνεται δὲ πρὸς αἵματος πύ-
σιν καὶ δυσεντερίας καὶ κοιλίας
ρευματισμὸν.

*Περὶ Πτελέας. Κεφ. ρβ'.

5 Πτελέας τὰ φύλλα καὶ οἱ
ἀκρίμους καὶ ὁ φλοιὸς συπι-
κά. ποιεῖ δὲ τὰ φύλλα πρὸς
λέσσαν λεία συνὸς ἐπιπλατ-
τύειν, καὶ τραύματα κολλᾷ,
μᾶλλον δὲ ὁ φλοιὸς ἀντὶ ἐπι-
10 δέσμου περιειλουμένου. ἔσπ γὰρ
ἰκαντόδους. ὁ δὲ παχύτερος
φλοιὸς συνὸ οἶνον ἢ ὑδατί* πο-
θεῖς οὐγγίαις α'. πλεονάζει, ἄρει
φλέγμα. καὶ τὸ ἀφέψημα δὲ
τῶν φύλλων ἢ τοῦ φλοιοῦ τῶν
35 ριζῶν καταπλούμενον, ἄταρ-
μα ποιεῖ τάρχυν. τὸ δὲ ἐν ταῖς
φύσιν κατὰ πλὴν πρὸς πλὴν ἐκ-
βάσεισιν εὐερισκόμενον ὑγρὸν,
σίλβει πρὸς πωπον ἐπιχειρόμενον.
ξηρανόμενον δὲ τὸ ὑγρὸν τοῦτο,
20 ἀναλύεται εἰς θινεῖα κωποποιε-
δῆ. λαχανεύεται δὲ τὰ φέσφατα
τῶν φύλλων ἐν ὕδατι εἰς πρὸς-
σηήματα.

Περὶ Σαπρότητος ξύλων.

Κεφ. ργ'.

25 Ἡ δὲ ἀπὸ τῶν παλαιῶν ξύλων καὶ
πρὸς μύκων σαπίει σπιμύκη ὥς
πρὸ δόξιν κατὰ πλοσώμενη, ἀνα-
καταέρει καὶ ἀπυλῶν ἔχει. τὰ δὲ
ἐρπυσσι καὶ ἐπὶ γεί, συνὸ ἴστω ἀνίστω
φουεθεῖται καὶ οἶνον, ἐν ὁδόναις τε
καθεῖται.

gustu perquam astringens: qui
contra cruentas excreatones,
dysenterias, & alui fluxiones
bibitur.

Vlmus. Cap. CXII.

Vlmi & folia & cortex &
rami, vim habent spissandi. Fo-
lia trita ex aceto ad lepras ef-
ficaciter illinuntur, vulnera glu-
tinant, sed multò magis cor-
ticipis tilia, si fasciæ loco intor-
queatur: nam in lori morem
flecti potest. Crassior cortex
in vino aut aqua frigida vicia-
tim potus, pituitas trahit: fra-
cta ossa celerius solidescunt,
si decocto foliorum corticis
aut radicis foueantur. Humor
in folliculis enascès prima ger-
minis eruptione, cuti illitus ni-
torem inducit, faciémq; splen-
didiorē præstat. Qui dum
siccatur, in animalia abit, quæ
culicum formam gerunt. Fo-
lia cum tenescunt cocta, o-
lerum more ad obsonia vsur-
pantur.

Lignorum marcor.

Cap. CXIII.

Ex caudicibus lignisque ve-
teribus caries congeritur, quæ
farinæ modo illita, vlcera pur-
gat, & ad cicatricem perducit:
serpentina cohibet, si cum pari
aniso & vino subacta, linteisq;
impo-

DIOSCORIDIS

imposita illinatur.

Populus nigra. CXIII.

Populi nigrae folia cum aceto illita, magna vtilitate podagricis doloribus illinuntur. Resinā populus fundit, quæ in malagmata additur. Semen potiū ex aceto comitialibus vile est. Lachrymā populorum cōmemorāt, quæ in Padum amnem defluat, durari, ac coire in succinum, quod electrum vocant, alij chrysophorum. Id attritu iucundum odorem spirat, & aurum colore imitatur: tritum potiūque stomachi ventrisq; fluxiones fistit.

Harundo. Cap. CXV.

In harundinū genere quedā nastos id est farctior, vocat, ex qua sagittæ factitari solēt. Alia fœmina, qua tibiariū ligulas efficiūt. Alia φ fistulis addicta sit, syringias: cui multū iest carnis, crebris cicta geniculis, ad librū cōscriptionē accōmodata. Alia crassā, cōcaua, apd amnes nascēs, q̄ a qbusdā cypria, ab aliis donax appellat. Alia phragmites seu vallatoria, gracilis, cādicās, vulgo cognita: cui⁹ trita radix p se, aut cū bulbis suis illita, spicula aculeosq; corpe extrahit: luxata lūborūq; dolores cū aceto mulcet. Virentia folia tusa &

καθάρτα ἢ λεία κατὰ πλάσσομένη.

Περὶ Αἰγείρου. Κεφ. ριδ'.

Αἰγείρου τοῦτο τὰ φύλλα μετ' ὅξους καταπλατύνεται, ποδαγρῆ καὶ ὀδύνας ὠφελεῖ. ἡ δὲ ἐξ αὐτῆς ῥητίνη μύζυται μαλάγμασιν. ὁ καρπὸς δὲ μετὰ ὅξους πινόμενος, ἐπληπτικούς ὠφελεῖ. ἴσταιται δὲ ὅτι τὸ ἐξ αὐτῶν δάκρυον κατὰ τὸν ἡεῖδανον ποταμὸν καταρρέον, πήρῃται καὶ γίνεται τὸ καλὸν μέλιον ἡλεκτρον. ἴσται δὲ ἐκ τούτου φέρειν· ἐν δὲ δες ἐν τῇ παρατείλει καὶ χρυσουίδης τῷ χρόματι, ὅπερ πινόμενον λείον, σιμάχου καὶ κοιλίας βεῖμα ἴσται.

Περὶ Κηράμου. Κεφ. ριε'. 15

Κηράμων δὲ ὁ ὕμν πρὸς καλεῖται νασὸς, ἐξ οὗ τὰ βέλη γίνονται. ὁ δὲ πρὸς ὄνυξ, ἐξ οὗ αἱ γλῶτται τοῖς ἀνθρώποις κατασκευάζονται. ἄλλος ὃ σπειρίδας πηλὸς σαρκος, πυκρόν γινεται, εἰς βίβλιον γραφίαν ἐπιτίθεται. ὁ δὲ πρὸς παχὺς καὶ κοῖλος παρὰ ποταμοῖς ἐκρέμαται, ὅς καὶ δοναξ καλεῖται, ἡ ποῖον δὲ ὑπερβολὴ καὶ ἔσθως φεαγμίτης, * λεπτός· ἡ ποῖον καὶ πᾶσι γινώσκουσιν, οὗ ἢ ῥίζα καταπλατύνεται, καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν καὶ συνβληθεῖς, ἐπισπᾶται σιόροσπας καὶ ἀκίδας· συνὲ ὅξος δὲ σπέρματα καὶ ὀσφύος ἀλγύματα παρηγορεῖ. τὰ δὲ φύλλα χλωρὰ κοπέντα καὶ

ἢ ὀπιπτεύοντα ἐρσιπλάτῃ τε καὶ
ταῖς ἀῖσιν φλεγμοναῖς ἴσται. ὁ δὲ
φλοιὸς δλωπεκίας θεραπεύει καὶ
ἢ μετ' ὄξος καταπλασθεὶς. ἢ δὲ
ἀνθήλῃ τ' χαλάμων ἐμπιστεύουσα
5 εἰς τὰς ἀκοὰς, κωφωσιν ἐργάζει.
δύναται ὅτι αὐτὰ καὶ ὁ κύριος
λεγόμενος χαλάμος πεινῶ.

Περὶ Παπύρου. Κεφ. ρις'.

Πάπυρος γινώμενος ὅτι πᾶσι,
ἀφ' ὅς ὁ χάρις καταπνεύσει,
10 ἐν χρεῖται δὲ πρὸς τὴν ἐν ἰατρει-
κῇ χρῆσιν· πρὸς ἀνὰ σφύρας συ-
εργῶν σκευαζοῦσα* διὰ τοῦτο, καὶ
καταπνεύσει τὴν ἀνὰ σφύρας.
σεναλὺν καὶ καὶ καὶ ἐμπιστεύουσα
15 διανοήσῃ τὰς συνέργας· ἢ καὶ δὲ π
ἢ ῥίζα αὐτῆς καὶ τὸ φυτόν· δια-
μασώμενοι τοῦ αὐτῆς οἱ ἐν αἰ-
γύπτῳ ἀποχρῶντες ἐμπιστεύουσιν
τὸ διαμασώμα. καὶ ὅτι καὶ αὐ-
τὴν ἐν αὐτῇ καὶ δὲ καὶ ἐμπιστεύουσα
20 πᾶπυρος ἢ καὶ τὸ φυτόν δύνανται
νομαῖς ἐπέχειν τὰς ἐν σφύραις καὶ
παντὶ μέρει· βέλτερον δὲ ὁ χάρις
καὶ δὲ τὸ τοιοῦτον.

Περὶ Μυρίκης. Κεφ. ρις'.

Μυρίκη δὲν δὲν ὅτι γινώμε-
25 μον παρὰ λίμνας καὶ τοῖς σα-
σίμοις ὑδασι φερόμενοι, καὶ πᾶσι
ὅς παρ' αὐτοῦ φέρεται βρωδὸς
κατὰ τὴν σύστασιν. Γινώσκται
δὲ πᾶσι ἐν αἰγύπτῳ καὶ σφύραις ἢ με-
ρος καὶ τὰς ἀῖσιν ὁμοίαν τῇ ἀγρίᾳ.
καρπὸν

tusa & imposita ignibus sacris
medentur, & cæteris inflama-
tionibus. Corticis cinere per-
unctæ cum aceto alopecie fa-
nantur, paniculæ lanugo si au-
res intrauerit, exfurdatur. Eundē
effectum implet harundo quæ
cypria dicitur.

Papyrus. Cap. CXVI.

Papyrus qua chartæ fiūt, nul-
lis non cognata, præcipuæ in
medicina utilitatis, ad laxandas
fistulas: madefacta lino inuol-
uitur, usque dum inaruerit. cō-
stricta enim atque immissa in
hiatū, humore cōpletur, & in-
tumescente fistulas aperit. Ha-
bet nescio quid alimētī radix,
itaq; Ægyptij eā mandunt, fuc-
cum tantū deuorantes, & man-
sam expuunt. Iplis radicibus
pro ligno vtuntur. Crematæ
papyri cinis depascentia vlce-
ra cum omnium partium, tum
oris maximè, cohibet: ve-
rum melius id combusta char-
ta præstat.

Myrica. Cap. CXVII.

Myrica seu tamarix arbor
vulgo cognita est, cū apud pi-
gras, & stagnantes aquas ena-
scatur, fructū quasi florē ferens
compage muscosum. Ægyptus
Syriæque alteram gignunt mi-
tiore, syluestri cætera similem.
Fructum

DIOSCORIDIS

Fruſtum parit gallæ proximū,
inæqualiter aſtringentē guſtu:
quo conueniēter vtimur vice
gallæ in medicaminibus ocu-
lorū orisq;. Datur cruētā ex-
creationi in potu, & coeliacis,
& cōtra profluvia fœminarū,
regium morbū, & phalangio-
rū morſus: illitus tumores inhi-
bet. Cortex in eoſdē vſus adhi-
betur. Decoctum foliorū cum
vino potum, lienem abſumit:
ad dolorem dentium in collu-
tionibus ſalutare, & mulieribus
fluxioni vulvæ opportunis in
deſeſſionibus, phthiriali lendi-
busque circumfuſum prodeſt,
abundantiam fœminarū ſiſtit
impoſitus arboris cinis, potu-
rios calices è caudice lienofiſ
moliuntur, quò datus in his po-
tus proficiat.

Erica. Cap. CXVIII.

Erica frutiſoſa arbor, my-
ricæ ſimilis, longè minor: cu-
ius flore apes reprobum mel
efficiunt, tam flos quàm co-
ma ſerpentium iſtibus illitu
medetur.

Acacalis. Cap. CXIX.

Acacalis fruſtus eſt naſcen-
tis in Ægypto fruticis ſeminis
myricæ quadamtenus ſimilis:
cuius aqua in qua maduerit,

καρπὸν φέρουσι ἐμφερῶς κικλίδι,
ἀνωμαλῶς σύφοντα καὶ πλεῖν γεῦ-
σιν· ἀρμόζοντά τε ἀντὶ κικλίδος
εἰς τὰ σωματικὰ καὶ ὀφθαλμικὰ,
καὶ περὶ αἵματος πύσεις ἐν πο-
τῶν, καὶ κοιλιακῶν καὶ ροικαῶν γυ-
ναξίν, ἰκτέρω τε καὶ φθλαγγιδή-
κταις· οἱ δὲ ἡμάτα τε στέλκει κατα-
πλασθεῖς. καὶ ὁ φλοιὸς δὲ τὰ αυ-
τὰ ποιεῖ τῶν καρπῶν. τῶν δὲ φύλ-
λων τὸ ἀφ' ἑλίου σικκῶν οἶνον πο-
τεῖν, ἀπλῶνα τῆς καὶ ὁδονδαλίας
κοινῶς διακλυζέμενον, ἐγκάθισ-
μας τε ροικαῶν, καὶ πείγμα τοῖς
φθειράς καὶ κόνιδας ἡγυῶσιν ἐ-
πιθήσειν, καὶ ἢ ἀπὸ τῶν ἑλίων τέ-
φρα περὶ στέψαι, βέουσιν ἐν μύ-
τραις στέλλειν. κατασκευάζουσι δὲ
ἔμπροσθεν καὶ κύλικας ἐν τοῦ σπέρματος
αἵς ἐπὶ τῶν ἀπλωικῶν χεῖρας
ἀντὶ ποτηρίων, ὡς τοῦ δὲ αὐτῶν
πόματος ὁφθαλμῶτος.

Περὶ Ερείκης. Κεφ. ρη'.
Ερείκη, δένδρον ὅτι δαμνῶδες
ὅμοιον μυρίκη, μικρότερον δὲ πε-
λῶ, οὗ τῶν ἀνδρῶν μύστιται χεῖ-
ρας, μέλι ἐργάζονται οὐ σπου-
δαῖον· ταύτης ἡ κόμμη καὶ τὸ αἶ-
δος καταπλασθεῖς, ἐσπε τῶν
δύσματος ἰᾶται.

Περὶ Ἀκακάλιδος. Κεφ. ριβ'.
Ἀκακάλις δάμνου καρπὸς ἐ-
στὶ ἡγονωμῶδου ἐν αἰγύπτῳ, ἐπι-
κὰς κατὰ τι τῶν μυρίκης καρ-
πῶν· οὗ τὸ ἀπόβρογμα μύστου
ταῖς

ad

τα κολυβείοις τοῖς πρὸς ὀξύδωρ-
κίαν ἀρμόζουσιν.

Περὶ Ράμνου. Κεφ. ρκ'.

Ράμνος δάμνος ὅτι πρὸς φαρ-
μοὺς φύσμενος ῥάβδος ἔχων ὀρ-
5 θῆς καὶ ὀξύας ἀκάνθας ὡς πρὸ
ἢ ὀξύακανθα, φύλλα μικρά, * ὑ-
πομυκη, ὑπολίπαφα, μαλακά. ἔ-
σι δὲ καὶ ἑτέρα * λευκότερα. καὶ
τείτη μελάντερά ἔχουσα τὰ φύλ-
λα, καὶ πλατύτερα σὺν τῷ ἡρέμα
10 ἐρυθρανέει, ῥάβδος μακράς πε-
ρὶ ὥς πέντε, μᾶλλον ἀκανθώ-
δεις, ἥτις δὲ σπέρμα καὶ ἑπτάκμοις
ἔχει τὰς ἀκάνθας, καρπὸς δὲ πλα-
τὺς, λευκός, λεπτός ὡς θυλακάκης,
25 ἑοικώς * ἀσπράγγου. ποιεῖ δὲ πα-
σὼν τὰ φύλλα πρὸς ἐρισπύλα-
τα καὶ ῥήπτας καταπλασόμε-
να. λέγεται δὲ καὶ κλῶνας ἀν-
τὴς, θύρας ἢ θυεῖσι πρὸς σπέρ-
μας, * ἀποκρούειν τὰς τῶν φαρ-
μάκων κακουργίας.

20 Περὶ Ἀλίμου. Κεφ. ρκβ'.

Άλίμος δάμνος ὅτι φαρμα-
κίς, ὁμοίος ῥάμνῳ οὐκ ἔχων ἀ-
κάνθας. φύλλα δὲ ὕψους παρὰ
πλήσια, πλατύτερα, μὴ τοι φύ-
ται ἐν παρὰ θαλάσσιος καὶ φαρ-
25 μοῖς. λαχαρεύεται δὲ αὐτῆς τὰ
φύλλα ἐν ὕδατι εἰς βρώσιν. τῆς
δὲ ρίζης < α. ὀκτὼ ποτεῖσα
συνὴ μελικάτῳ, ἀσπίσματα, ῥήγ-
ματα καὶ σφόδρος πρὸς ὕναι καὶ
γάλα κατασπῆ.

Περὶ

ad collyria additur, quæ ad ex-
citādā oculorū aciē cōueniūt.

Rhamnus. Cap. CXX.

Rhamnus fruticat in sepibus
ramos ferēs rectos & aculeos
in acutæ spinæ modum, foliis
paruis, oblongis, suppinguibus,
teneris. Alterum ei genus can-
didius. Tertium nigrioribus la-
tioribûsque foliis constat, &
quadamtenus rubentibus: cu-
ius rami quinūm ferè cubitorū
longitudinem implent, spino-
siores quidē sed infirmioribus
minûsq; rigentibus aculeis. Fru-
ctum adit latum, candidū, te-
nuem, follicularij specie, verti-
cillo similem. Omnium folia
igni sacro, & serpentibus vlce-
ribus, efficaciter illinuntur. Fa-
ma est ramos huius valuis fe-
nestrisve impositos, veneficia
depellere.

Halimus. Cap. CXXI.

Halimus frutex est sepimen-
tis idoneus, similis rhamno, si-
ne spinis, foliis oleæ, sed latio-
ribus: nascitur in sepibus &
maritimis. Folia decoquuntur
ciborū gratia. Radix, conuulsa,
rupta, tormināque mitigat,
drachmæ pōdere in aqua
mulsa pota: eadem
lactis vberta-
tem facit.

Paliurus.

DIOSCORIDIS

Paliurus. Cap. CXXII.

Paliurus frutex cognoscitur aculeatus, dur⁹, cuius semē pin-
gue & fuliginosum inuenitur:
quod potū tufsi opitulatur, ve-
ficæ calculos cōminuit, serpen-
tiū ictibus aduerfatur. Folia &
radix astringentiam vim habēt:
quorum decoctū potu aluum
fistit, urinā trahit, contra vene-
na & serpentium morsus au-
xiliiatur. Radix recentia tubercu-
la, tumorésque omneis di-
fcutit, trita & imposita.

Acuta spina. Ca. CXXIII.

Acuta spina, quam pyram
aut pityanthen aliqui vocant:
arbor est pyrastro similis, spi-
nosa valde & minor, baccas
profert myrti, plenas, rubras,
fragiles, & intus nucleum: ra-
dicem multifidam, altè descen-
dentem. Huius baccæ potu
aut cibo, alui profluvium, &
abundantiam fœminarum fi-
stunt. Radix illita aculeos &
spicula extrahit, abortum fie-
ri tradunt, si ter radice ven-
ter, aut sensim feriat, aut
perungatur.

Rubus canis Ca. CXXIII.

FRUTEX est arboris in-
star, rubo longè maior: fo-
lia fert multò latiora myrto,
robustius

Περὶ Παλιούρου. Κεφ. ρλβ.

Παλιούρος θάμνος ἐστὶ θάμνος,
ἀκανθώδης, σκερὲς, οὗ τὸ σπέρμα
λίπαρόν ἐστι λιγυρῶδες εὐείσκητον.
ὅσῳ πινόμενον βελὴν ἀρήγει, καὶ τὸς
ἐν κύσει λίθους ἀρῶσκει, καὶ πρὸς
ἐρπετῶν δόνηματι πειθεῖ. τὰ δὲ
φύλλα καὶ ἡ ῥίζα συσπικνῶ, ὡς τὸ
ἀφ' ἡμῶν ποδῶν, κοιλίαν ἰσχυ-
ρῶς, οὗ ἕνεκα τε ἀγχι καὶ θανάσι-
μοις καὶ θηρίοδόντις βρονθεῖ, δι-
φορεῖ δὲ πάντα τὰ πάσχατα
φύματα καὶ οἰδήματα ἢ ῥίζα,
λῶα ἐπιπλασθέντα.

Περὶ Ὀξύκανθατος. Κεφ. ρλγ.

Ὀξύκανθατος οἱ ὅτι πνεῖναν οἱ ὅτι
πυτυάνθη καλεῖσθαι, δένδρον ἐστὶ πα-
ραπλήσιον ἀρχαῖον, μικρότερον
δὲ καὶ ἀκανθώδες ἄγαν καρπὸν ὃ
φέρει μύρτω ἐμφερῆ ἀδρόν, ἐρυ-
θρὸν, εὐδρυπτόν, ἐνδοθεν πυρρὴν
ἔχοντα, ῥίζαν πολυρμηδὴ καὶ βαθεί-
αν. τοῦτο ὁ καρπὸς διάφροισαν ἰσχυ-
ρῶς, καὶ τοῦτο γυναικείον πινόμενος
καὶ ἐπιτόμιμος. ἢ ὅτι ῥίζα καταπλα-
σθέντα λεία, σκόλοπος καὶ ἀκίδας
ἐπαπῶται. ἰσχυρεῖ δὲ διώσθαι
τὴν ῥίζαν, καὶ ἐν βωστὶς ἐργάζε-
σθαι τῆς κοιλίας πονηρὰ τοῖς πλε-
χθεῖσις ἢ χειροτέροις.

Περὶ Κυνοσβάτου. Κεφ. ρλδ.

Κυνοσβάτον οἱ δὲ ὀξύκανθαν
καλεῖσθαι θάμνος ὅστις βάτῃ πολλῷ
μείζων, δένδρῳ δὲ φύλλα φέ-
ρει πλεονῶς πλατύτερον μυρσίνης,
ἀκαθ-

25

ἀκμῶδες ὃ δὲ τὰς ῥάβδους ἰσχυροῖς, ἀνδρῶν λευκῶν, καρπὸν ἐπιμένει, περιῶν ὁμάς ἐνικότα, ἐν τῷ πεπαιγμένῳ πυρρῶν, τὰ δὲ ἐν τῷ ἐριδῶν. ἵησι δὲ κοιλίας ὁ καρπὸς ἐν ἑσέσι· διχα τοῦ ἐν αὐτῷ ἐριδῶν καὶ κοιλίαν γὰρ τῆς ἀρτηρίας τὸ ἀποζευγνύμενον ἐν αἶνι καὶ πηρόμενον.

Περὶ Κυσσίου. Κεφ. ρκβ.

Κύσσιος δένδρον ὅτι δὲ τὰς ῥάβδους φύλλα ἔχον ὁμάς παρὰ πλάτος, πλατύτερα δὲ καὶ μαλακώτερα καὶ χλωρότερα· αὐτῇ λευκῇ βρυόδῃ, ἐν ὁδῇ σπέρμα μέλας ὁμοιον τῷ τῆς ἀκτῆς. γηνῶνται δὲ ἀρίστη ἐν τῇ ἀσκάδῃ
 15 λονι καὶ κανόπῃ. Διῶσιν δὲ ἔχει τὰ φύλλα ἐν πικρῇ ὁδῇ διαμαρομένην τὰ ὁμάς ἰσχυρὰ, καὶ τὰς ἄλλας πυρρῶν φλεγμονῶν καταπλάττοντα ἀφελεί, καὶ ἀνδραχά· τὸ δὲ ἀφελήμα αὐτῶν πυρρῶν
 20 εἰκασίων καταπλάττοντα, ξανθίζοντα καὶ τείχας σπυρρίου χυλῶν τὰ φύλλα κῆα βραχύντα καὶ ἐγγυρρῶντα. τὸ δὲ αὐτὸς ἐπιπλάττον τῷ μετόπω λείον μετ' ὅζοις, κεφελήγας παύει· τὸ δὲ σκευάζον
 25 μύρον ἐξ αὐτῆς χερίσμα κύσσιον δερματικὸν γίνεται καὶ μαλακτικὸν νεύρων.*

Περὶ Φιλλυρίας. Κεφ. ρκγ.

Φιλλυρία δένδρον ὅτι ὁμοιον κύπρῳ καὶ μέθος, φύλλα ὃ ὁμάς ὁμοια,

robustis circa ramos spinis, flore candido, fructu oblongo, nucleo oliuæ simili: qui per maturitatem fuluescit, & flocculos intus continet. Fructus exemptis interioribus floccis arefactus, aluum sistit: feruefacti enim in vino, mox poti, arteriam infestant.

Ligustrum. Cap. CXXV.

Ligustrum arbor est oleæ foliis circum ramos similibus, latioribus, mollioribus, & colore viridioribus: flore candido, muscoso, odorato: semine sambuci, nigro. Optimum nascitur in Canope & Ascalone. Folia astrictoriam vim habent: quare commaducata vlceribus oris medentur, illita feruidis inflammationibus, carbunculisque profunt, decocto eorundem igni ambusta fouentur capillum ruant trita folia, quæ in radicularum succo maduerint. Flos ex aceto fronti illitus, capitis dolorem sedat. Cyprinum oleum quod ex eo fit odoratum, excalfacit, emollitque neruos: si quæ feruēt natura prædita sint, assumat.

Tilia. Cap. CXXVI.

TILIA arbor est ligustri magnitudine, foliis oleæ, g nigrio-

DIOSCORIDIS

nigrioribus & latioribus, fru-
ctu lentifci, nigro, subdulci, ra-
cematim cohærente, asperis na-
scitur. Huius folia astringunt:
ad eadem vtilia ad quæ olea-
ster, cum astrictione est opus:
maximè ad oris vlcera, com-
manducata, aut si decocto col-
luantur: pota vrinam ac men-
ses cient.

Cistus Cap. CX XVII.

Cistus, què aliqui citharon,
aut cissaron vocant. ramifolus
frutex est, sed improcerus, fo-
liosus, saxosis locis nascens, fo-
liis rotundis, acerbis, hirsu-
tis. flos masculo vt mali pu-
nicæ, foeminae albet. Vis a-
stringens: vnde flores in vino
austero bis in die poti, profunt
dysentericis, & nomas per se
illiti cohibent, vetustati vlce-
rum, & igni ambustis cum ce-
rato medentur.

Hypocistis. Cap. CX XVIII.

Hypocistis, orobethron, aut
cytinus à nonnullis cogno-
minata, iuxta cisti radices na-
scitur, floris punici similitudi-
ne. Quædam rufa, altera her-
bacea, tertia candida. Liqua-
tur acaciæ modo. Aliqui ta-
men exiccant, fractamque ma-
cerant, & incoquant, reliquâ-
que vt in Lycio prosequitur.

Vires

ας ὁμοίαι, πλατύτερα δὲ καὶ με-
λάντερα, καρπὸν δὲ ἔχει χρίνον ἐμ-
φερὴ, μέλανα, ὑπόλευκα, ὡς ἐν βό-
βισι κέικοντες, ἐν βάρεσι δὲ τίποις
ἄλλοις. ταύτης τὰ φύλλα, εἴθε
ὡς ἀρχιδαία ποιῶντα. πρὸς τὰ
εὐφροσύνης δόματα, μάλα τὸ τοῖς
στομαχοῖς ἐλκεσι διαμάσθημα καὶ
διὰ κλύσιν τὸ ἀφ' ἡμῶν, καὶ
νόμον δὲ οὗτος καὶ ἐμὲν ἀγείρει.

Περὶ Κίστου. Κεφ. ρκζ.

Κίστος, ὃν ἔτι καὶ κίσταρον ἢ κίσ- 10
σινον καλοῦσι. θάμνος ὅστις ἐν πε-
τρῶδεσι τίποις φύλλοις, πολύ-
κλιδος, φυλλώδης, οὐκ ὑψηλός,
φύλλα ἔχων ἀειφερῶν, στυφνὰ, δα-
σέα. ἀνθὶ ὡς ἀφ' ῥοιδῶν, ἐπὶ δὲ τῷ
θήλειος λευκὰ. Διούριον δὲ ἔχει ἰς
στύπτικόν· ἔθεν τὰ ἀλθὴν* λεῖα π-
νόμενα δις τὴν ἡμέραν ἐν οἴῳ ἀν-
στηρῶν, δις τε ντελείας ἀρμόζει, καὶ
αὐτὰ δὲ κατὰ πλάσσειντα, νομας
ἐφίστησι, σὺν κηρωτῇ δὲ πνεύμα-
τι καὶ παλαιὰ ἐλκεῖα ἰάται. 20

Περὶ Υποκισίδος. Κεφ. ρκη.

Φύεται δὲ πρὸς τὰς ῥίζας τοῦ
κίστου ἢ κερμενίου ὑποκισίς. ὥς
ὄντων δὲ ῥόβινθρον, ἢ κύπρος κα-
λουμένη, ὁμοίον τι καὶ τῶν ῥοιδῶν,
καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ κίρρον· τὸ δὲ 25
χλωρόν, τὸ δὲ λευκόν· ὅσον χυλὶ-
(ξ) ὡς ἀφ' ἡ ἀκακίας. ἔτι δὲ ἐν-
εργαντὶς αὐτῶν, καὶ θλάσαν-
τες, βερίχοισι τε καὶ ἐφοισι, καὶ τὰ
ἄλλα πικρῶς, ὡς ἐπὶ τῷ λυκίου.

Διούριον

Διῶαμιν δὲ ἔχει τὴν αὐτὴν τῇ
ἀκακίᾳ, συπικωτέραν δὲ καὶ ξη-
ραντικωτέραν, ποῖσιν παρὲς κοι-
λιακοῖς, δυσεντερικοῖς, αἰμο-
ποικοῖς, ῥοιῶν γυναικείων πνο-
μῶν καὶ ἐντερίων.

- Περὶ Λαδάνου. Κ. φ. ρ. κθ.
Ἔστι δὲ καὶ ἕτερον εἶδος κίστου, κα-
λούμενον ἴσως ἐνίων λῆδον, ὁ α-
μνος κατὰ τὰ αὐτὰ φύς, ὁμοῦς τῷ
κίστῳ, μακρότερον δὲ τὰ φύλλα
ἔχει καὶ μελάντερον, λιπαρείας
πνικτὸν κατὰ τὸ ἄρ' ἐπὶ πώμῳ, αἰ-
* οῦ φύλλον ἢ διῶαμιν συπικνῶ
κατέστηκα πιεῖσθαι παρὲς ὅσα καὶ ὁ
κίστος γίνεται δὲ ἐξ αὐτοῦ τὸ λεγό-
μενον λάδανον, τὰ φύλλα δὲ αὐ-
15 τὰ νεμόμενα αἰ αἶγες καὶ οἱ τρά-
γοι. τὴν λιπαρίαν ἀναλαμβάνου-
σι τῷ πώμῳ γινώσκουσιν, καὶ
τοῖς μικροῖς περὶ πλάτ' οὐδὲν
διὰ τὸ πυρρῶν ἐξῶθεν, ὡς ἀ-
φαιρούμενοι ὑλίζουσι, καὶ ἀπὸ τῆς
20 ὕλης ἀναπλάσσονται μαζίδας.
ἔνιοι δὲ καὶ ὀρνίθια ἐπισείρουσι
τοῖς θάμνοις καὶ τὸ περὶ πλάτ' οὐδὲν
αὐτοῖς λίπος ἀποξύναντες ἀνα-
πλάσσουσι. κράτιστα δὲ ὅταν αὐτῶν
ἐν ὧδες, ὑποχλωρεν, ἐν μάλα
κτορ, λιπαρὸν, ἀμέτορον* ἡμέ-
25 μου ἢ ἡσφαλείας, ῥηπιδόδες τοι-
οῦτον δὲ ὅταν τὸ ἐν κίστῳ ῥυ-
νόμενον τὸ μῶς τοῦ ἀραβικοῦ καὶ
λίβυκόν ἐν τελέσειεν. Διῶαμιν
δὲ ἔχει συπικνῶ, θερμαντικῶ,
μαλα-

Vires acaciæ habet, verum ali-
quanto magis ficit, & astrin-
git. Prodest dysentericis, carlia-
cis, sanguine excreantibus: fœ-
minarum profluuium & pota &
indita.

Ladanum. Cap. CXXIX.

Est & alterum cisti genus, le-
don à nonnullis appellatum,
frutex simili modo nascens,
longioribus foliis & nigriori-
bus: quæ verno tempore quid-
dam contrahunt pingue. Fo-
liorum vis astringens, ac eos-
dem quos cistus effectus præ-
bens. Fit ex eo quod ladanum
dicitur. Siquidem cum cisti
frondes pascuntur capræ, hir-
cique, pinguitudinem conspi-
cua barba carpunt, & suo len-
tore villosis cruribus adhære-
scentem reportant: quam de-
pectentes incolæ, colantés-
que cogunt in offas, & ita re-
condunt. Alij verò attractis fi-
niculis, insidentem fruticibus
lentorem abstergunt, conglo-
merantque in ladanum. Maxi-
mè probatur odoratum, subui-
ride, facile mollescens, pingue,
quod arenas non collegit nec
squalore oblitum est, resinofum
quale in Cypro gignitur. Ara-
bicum verò Libicumq; vilius.
Natura ei spissandi, calfaciendi,
g ij mol,

DIOSCORIDIS

molliendi: ora venarum pate-
facit, capillum fluentem con-
tinet: addito vino, myrrha, &
myrteo oleo: cicatricibus de-
corem reddit, cum vino illi-
tum: medetur aurii doloribus,
cum hydromelite aut rosaceo
infusum: suffitu secundas ei-
cit, pefsis immistum vuluæ du-
ritiem sanat, in medicamen-
ta quæ dolorem tussimque fi-
niunt, & malagmata vtiliter
inferitur: aluum fistit cum vino
veteri potû, & vrinam ciet.

Ebenus. Cap. CXXX.

Ebenus optima habetur æ-
thiopica & nigra, nullos habes
venarû discursus, factitij cor-
nus læuore: cum frangitur den-
sa apparet, mordens gustu, at-
que leniter astringens. Suffi-
tur iucundo odore supra car-
bones: sine fumi tardio. Reces
autem ad igne prolata, ob pin-
guitudinē accenditur, & trita
ad cotē rufescit. Altera est in-
dica, internatis segmētis cādī-
cātibus, & modicē fulvis, item
frequētibus maculis: cæterum
prior, bonitate antecedit. A-
pud quosdam sesamina, aut spi-
nea ligna consimilia pro ebe-
no vaneunt: quod discernitur
ex eo, quod fungosa sunt, & in
purpureas assulas resoluuntur,

nihil

μαλακτικὴν, αἰσθαινομένην ἴση-
σι ὅ τας ῥέουσας τείχας, μὲν οἶ-
νον καὶ σμύρνην καὶ μυρσίαν ὕδατος, οὐ-
λας τε ἐν ποσὶ περὶ τὰς πύλας
οἶνον κατὰ χεῖρὶ μέτρον, καὶ ὡπληγί-
ας μὲν ὑδρομέλιτος, ἢ ῥοδίνη ἐν-
χέμετρον, δευτέρως ὑπερδουμάδι
δὲ καὶ περὶ δευτέρων ἐκβολῶν, καὶ
σκληρίας δευτέρως, τὰς δὲ μὲν
ἐν ποσὶ μὲν, καὶ τὰς αἰσθαι-
νομένης καὶ βλαχίας καὶ μαλάγματος
χρηστικῶς μίγνεται· κοιλίαν τε
ἴσησι συνὶ οἶνον παλαιὸν περὶ ἐστὶ
δὲ καὶ οὐρητικόν.

Περὶ ἐβένου. Κεφ. ρλ.

Ἐβένος κρατίζει ἡ αἰθιοπικὴ,
καὶ μέλαινα, καὶ μὴ ἔχουσα κηρί-
δας, ἐμφερὲς, κέρατι εἰσραμένῳ
τῇ λειότητι, διαδοδεῖται δὲ πυκνῇ,
δυσκτικῇ ἐν τῇ γένεσι καὶ ὑπερ-
φουσα· τεδεῖται τε ἐπ' αἰσθαι-
νομένη καὶ ὑπερδίας καὶ δόχα κα-
ποῦ ἐν δουμάδι. ἢ ὅ περὶ σφα-
τος διὰ τὴν λεπταίαν, αἰσθαι-
νομένη περὶ σφατῶν, τεπεδεῖται ὅ
ἐπ' ἀκόντης, ὑπερκρίως γίνεται.
Ἐστὶ δὲ τις καὶ ἰνδικὴ, ἔχουσα δια-
φύσεις λευκάς, καὶ κηρίδας, καὶ σπῆ-
λους ὁμοίως πυκνοῖς· πολλὴν βύ-
πιν ἢ περὶ τῇ ἐννοίᾳ δὲ τὰ σπῆ-
μιν ἢ ἀκαθάρτα ἐξ ὕδατος ἐμφερῆ ὄν-
τα, αὐτὰ ἔβένου πολλοῦσι· διαγι-
νώσκειται ὅ ἐν τῇ χαλνὰ τ' εἶναι,
καὶ κατὰ ὁρίωνας μικρὰς ἀπολύε-
σθαι ἐκ πορφυρέως τοῦ χρώματος
μυδρῶ

μηδὲν δὲ δεικνύον * ἐχούσας ἐν
 τῇ γούρῃ, ἢ ἐν τῇ θυμιάσει ἐυώ-
 δος. Διωκόμεν δὲ ἐχει, σμηκτικὴν
 τῶν ὀποσκοποῦντων ταῖς κόρας,
 * ποιεῖ δὲ καὶ πρὸς τὰ παλαιὰ βού-
 5 ματα καὶ φλυκτῖδας· εἰ δὲ τις ποίη-
 σαι ἐξ αὐτῆς ἀκόνιον χρῶτο εἰς τὰ
 κολλύρια, βέλῃ πον ἐνδύσει. κατε-
 γάρξει δὲ εἰς τὰ ὀφθαλμικά τὰ πο-
 ρευμάτων ἢ ῥημάτων, βρεχόμε-
 νον ἐν οἴνῳ ῥῶν ἡμέραν καὶ νύκτα·
 10 εἴ τ' ἀγρίαις μύρων ἐπιμαλῆος καὶ εἰς
 κολλύρια ἀναπλαστομύρων. ἐνίοι
 δὲ προτείναντες διηδοῦσιν αὐτὰ,
 εἴθ' ἔστω τὸ λιγυρὸν πιεῖται. πηγὴ δὲ
 αὐτῇ οἴνου ὑδατι χρῶν. καίεται
 δὲ ἐν ὡμῇ γύρῃ· ὥς αὐτὸν ἀνδρα-
 15 καῶν, καὶ πηλῶς ὥς ὁ κακαμμέ-
 νος μόλιθος, * ἀρμόζει δὲ τὸ τοι-
 οῦτον πρὸς ξηροφθαλμίας.

Περὶ Ρόδων. Κεφ. ραά.

Ρόδον ἴσχει καὶ εὐφει, τὰ
 δὲ ξηρὰ μάλλον. γυλίζειν δὲ
 20 δὲ τὰ ἀπαλὰ ἀποφαλλίσαν-
 τας τὸν ὄνυχον καλούμενον, ὅπερ
 ἔστι τὸ λευκὸν τὸ ἐν τῷ φύλλῳ,
 τὸ δὲ λιγυρὸν ἐκδιλίσκειν καὶ τεί-
 λειν ἐν σιᾷ, ἐν σιᾷ ἀρχεῖς οὐ
 συσφῶν, οὕτω τὲ ἀποπιδεῖσθαι
 25 εἰς τὰς ὀφθαλμικάς περὶ γί-
 σεις. ξηραίνεται δὲ τὰ φύλλα
 ἐν σιᾷ συνεχῶς σφρόμβια ἵνα
 μὴ ἐυρωπιάσῃ. ποιεῖ δὲ τῶν ξη-
 ρῶν ἐκδιέντων ἐν οἴνῳ τὸ ἀπό-
 θλιμμα, πρὸς ἄλγος κεφαλῆς,
 ὀφθαλ-

nihil mordacitatis in gustu, nec
 redolentiae in suffitu praefere-
 tia. Caliginem oculorum ab-
 sterget, ad veteres destillatio-
 nes pustulasque mirum in mo-
 dum pollet: Si quispiā facta ex
 eo coticula collyriis utatur,
 melius proficiet. Ad oculorum
 medicamenta efficax est, si sco-
 bes ramentave vino Chio die
 noctūque macerata, in colly-
 ria digerantur. Nonnulli prae-
 trita ipsa excolant, reliquaue
 eundem in modum peragunt.
 Alij pro vino aqua utuntur.
 Vritur in fictili nouo, donec
 in carbones redigatur. Laua-
 tur plumbi vlti modo, & ita
 siccis scabrisq; lippitudinibus
 conducit.

Ροφα. Cap. CXXXI.

Rosa refrigerat & astringit,
 sed sicca multò magis. Succus
 recētibus foliis exprimitur, de-
 fectis forfice vnguibus (sic ap-
 pellantur candidae foliorū par-
 tes) reliquum in pila premi &
 teri debet in vmbra donec co-
 gatur, & ita ad oculorum cir-
 cumlitiones recundi. Siccatur
 etiamnum folia rosarum, cōti-
 nuuò versata, ne muceāt, ne ve-
 situs in iis infideat. Aridis rosis
 & in vino decoctis expressus
 liquor, facit ad dolores capitis,
 g iij aurium,

DIOSCORIDIS

aurium, oculorum, gingivarū,
sedis, recti intestini ac vulvæ,
penna illitus aut infusus. Eadē
sine expresseione tusa, præcor-
diorum inflammationibus, hu-
midis stomachi vitiis, igni sa-
cro illini prodest: ficcis ac tri-
tis femina asperguntur. Misce-
ri solent vulnerariis antidotis,
atque compositionibus quas
antheras vocant. Folia vruntur
in calliblephara. Flos qui in
mediis rosis inuenitur, sicca-
tus, gingiuarum fluxionibus
efficaciter inspergitur. Capita
pota citam alium, & cruentas
reiectiones sistunt.

Rosei pastilli. Cap. CXXXII.

Pastilli quos rhodides vocāt,
hac ratione conficiuntur: Ro-
farū viridiū, quæ nullo antea
humore madefactæ extabue-
rint, drachmæ quadraginta, In-
dicæ nardi drachmæ decē, myr-
rhæ drachmæ sex, tritæ digerū-
tur in pastillos, q. triū obolorū
pondus equet: siccatiq; in vm-
bra, in fictili nō picato, atq; ob-
turato recodūt. Alij adiciūt co-
sti drachmas duas, iridis Illyricæ
toridæ, & vinū Chiū cū melle
miscēt. Mulierib⁹ moniliū vice
collo circūdato vsui sūt, ad re-
tundendū graue sudoris virus.
Trius etiā vtuntur ad illitiones

ἰσθαλμῶν, ὄτων, οὐλῶν, δακτύ-
λων, ἀπειδυσιένων ἐντέρων, μή-
τρας, πνεῦθ' ἐγκυστόνιον καὶ προσ-
κλυζήνιον. αὐτὰ δὲ δίχα τοῦ
ἐκδυσχελεῖν, κοπέντα καὶ ἐπι-
πλασθέντα, ποιεῖ πρὸς ὑποχρῶ-
ν δριῶν φλεγμονὰς, καὶ τομάχου
πλάσθον καὶ ἐρισπύλατα ξηρὰ δὲ
λεία παρὰ μνηστῆρας παρὰ σπέν-
δον καὶ ἀνθρακῆς καὶ τραυματικῆς ἀν-
τιδότῃς μίγνυται. καί τετι δὲ καὶ
εἰς κελλελέφαρα. τὸ δ' ἐν μέσοις
τοῖς ῥόδοις εὐεισιόμνητον αὐτῶν
παρὰ οὐλῶν ῥευματικῶν ξηρὴν
παρὰ πύλινον ποιεῖ. αἱ κεφαλὰ
δὲ ποτὶ σπῆναι, κοιλίαν ῥέουσιν καὶ
ἀμαρτῶν ἀναγωγῶν ἐπέχουσιν.

Περὶ Ῥοδίδων. Κεφ. ρλβ'. 13

Καὶ αἱ λεγόμεναι δὲ ῥοδίδες,
σπινθῆρες τὸν τρεῖς τὸν ῥό-
δων χλωρῶν ἀνθράκων μεμαρ-
μύρον < μ. ναρδὸν ἰνδικῆς. < ἰ.
σινδύρης < ε'. λεία ἀναπλασθε-
ται εἰς προχέτους τελεβολαίους. 20
καὶ ἐν σπῆναι ξηραίνεται, καὶ ἀπὸ πί-
πτεται εἰς κεραμῶν ἀγγεῖον ἀκό-
νιτον σπινθῆρας μύρον. ἐννοῖ δὲ
παρὰ σπένδον καὶ κόσμῳ < β'. ἰρε-
ως ἰλλυρικῆς τὸ αὐτὸ μίσγοντες
καὶ οἶνον χῶν μετὰ μέλιτος, χεῖ- 25
σις δὲ αὐτῶν ὄσπιν, ἐπὶ γυναι-
κῶν σπινθῆρας τῶν τετρα-
κῶν ἀντὶ ὀσμῶν, ἀμβλυώσασθαι τὴν
τῶν ἰσθμῶν δύσωδιαν. χεῖ-
ται δ' καὶ λεία εἰς διαπλασμα- 30
καὶ

ἢ συγχύματα μετὰ τὸ λυγρὸν,
καὶ μετὰ τὸ ξυρχνδύματα, ἀπὸ
κλύουται ἡ χυρ.

Περὶ Λυκίου.

Κεφ. ραγ.

- 5 Λύκιον, ὃ ἐν τοῖς πελάγεσιν κα-
λῶσι, δένδρον ὄντι ἀκανθώδες. ῥά-
βδος ἔχον τεύχεα ἢ ἢ μείζο-
νας. πάλαι τὰ φύλλα πύξω ὁ-
μοία πυκνά. καρπὸν δὲ ἔχει ὡς
πῖπλον μέλαν, πικρὸν, πυκνόν,
10 λείον. ἢ τὸν φλοιὸν δὲ ὠρεόν, ὁ-
μοίον τῷ διεσπιννυμένῳ. ῥίζας δὲ
πολλὰς, παλαιὰς, ξυρχνδύεις. φύ-
λλα δὲ παλαιοῦ ἐν κατωπαδικῇ
ἢ λυκίᾳ, ἢ ἐν ἄλλοις τόποις πολ-
λοῖς. τραχέα δὲ φιλεῖ χυρεῖα. χυ-
15 ρίζεται δὲ τὰ φύλλα συν τοῖς ῥά-
βδοις θλασθέντων ἢ βραχύντων,
ἐφ' ἡμέρας, εἴθ' ἐψηθέν-
των, ἢ τὸν μὲν ξυρχνδύων,
τὰ δὲ ὠρεῶν πάλιν ἐξορχνδύου με-
20 χυρ μελίσσοις συστάσας. δολύ-
τοι δὲ ἀμόργης τῇ ἐψήσει ἅμα
μυρμιρύνει, ἢ ἀψινθίου χυλίσμα-
τι ἢ βοείᾳ χολῇ. ἢ τὸ μὲν ὀπνηρό-
μενον ἀφροδὲς ἐν τῇ ἐψήσει ἀ-
φροδὲς, ἀπὸ τοῦ εἰς τὸ ὀφθαλμικόν.
τὸ δὲ λυγρὸν εἰς τὰ ἀγὰ χυρ. γί-
25 νεται δὲ ἢ ἐν τῇ καρπῷ ὁμοίως
χυλίσματι ἐπιπυρχνδύου ἢ ἡλια-
ζομένην. ἐστὶ δὲ καλλίστον τὸ χυρ-
μέρον λυκίου, καὶ κατὰ τὴν σέ-
σιν τὸν ἀφρὸν ἐνερευθὴ ἔχον, ἔξω-
θεν μέλαν, διαρυσθὲν δὲ κερρὸν
ἀφρο-

& diapasmata, quæ sunt ad su-
dore coërcendos, ita ut à bai-
neis inarescant corpora, dein
frigida aqua abluantur.

Lycium. Cap. CXXXIII.

Lycium, quod aliqui pyxa-
canthan vocant, arbor est spi-
nosa, ramis trium cubitorum,
aut longioribus: foliis buxi,
densis: fructu piperis, nigro,
læui, amaro, densoque: corti-
ce pallido, non dissimili lycio
madefacto: radicibus multis,
obliquis, lignosis. Nascitur plu-
rimum in Cappadocia, Ly-
tia, & plerisque aliis locis. As-
pera loca amat. Succus ex-
trahendi ratio hæc est: Rami
cum radiculis tusi & antè per
multos dies macerati coquun-
tur, tum abiectis lignis iidem
liquor, donec mellis crassitu-
do fiat. Adulteratur id lycium
adiecta decoctioni amurca,
aut absinthij succo, aut felle
bubulo. Innatans spuma in-
ter coquendum exempta, ocu-
lorum medicamentis additur:
reliquo ad aliavtuntur. Simili
modo fit lycium, semine ex-
presso & insolato. Optimum
quod vri potest, restructum-
que rubentem spumam osten-
dit, glebis extrinsecus nigris,
intus, cum fregeris, rufis odo-
g iiij re

DIOSCORIDIS

re minimè viroso, cum amari-
tudine adstringēs, crocino co-
lore (cuiusmodi indicum est)
ceteris præstantius atque effi-
caci-
carius. Lycium adstringit, ca-
liginem oculorum discunt, ge-
narum scabiem, pruritus, vete-
resque fluxiones sanat: facit ad-
purulentas aureis, exulceratas
gingivas, tonsillas, labiorum
fissuras, sedis rimas, attritusque
illitum: coeliacis, dysentericis,
potum inditumque convenit:
datur sanguinem excreantibus
& tussi, ex aqua: contra rabio-
si canis morsus in catapotio
deuoratur, aut in aqua bibi-
tur: si auos facit pilos: reduiuit
vulceribus quæ serpunt aut pu-
trent, medetur: foeminarum
profluuia appositum sistit: ra-
bioforū ictibus ex melle po-
tum, aut vice catapotij deuo-
ratum, auxiliatur. Tradunt In-
dicum fieri lycium, ex frutice
lôchitide appellato: ea spinarū
generi ascribitur, ramos rectos
habēs ternū cubitorū longi-
tudine, maiorésve, rubo crassi-
ores, à radice numerosos. Fra-
ctus cortex rubescit, folia oleæ
similia. Herba i aceto decocta
proditur lienis inflammationib⁹
& regio morbo mederi, & foe-
minarum purgationes elicere.

Asseue-

ἀβρωμον, σύφον μὲν πικρίας χρο-
ματι προκῶδες, οἷον ἴσται τοῖς ἰνδι-
κόν, διαφέρον τῷ λοιπῷ καὶ δυναμι-
κώτερον. Δύναμιν δὲ ἔχει συπι-
κιν, καὶ τὰ ἐπιποιοῦντα τῇ κόρῃ,
καθαίρει, ἁρμόσεις δὲ τὰς ἐπὶ τῇ
βλεφάρῳ, καὶ κνησμοῖς καὶ παλαιῶ
ρεύματα θεραπεύει. περὶ δὲ καὶ
πρὸς ὅτα πυορροοῦντα, παλί-
θυμα, ἔλα εἰλκωμένα, καὶ διεφθ-
ρότα χεῖλη βαρύνει ἐν δακτυλί-
οις, καὶ πνεύματι ἐπιχειρόμα-
νον ἀμύζει καὶ κοιμικοῖς καὶ δυ-
σεντερικοῖς, πινόμενον ἐν ἐκλυζέ-
μῳ. διδοῖ δὲ καὶ αἵμοποικοῖς,
καὶ βήτικαὶ σὺν ὕδατι καὶ τοῖς ὑπο-
λευσάντος κυνὸς διαχρίσει, ἐν χα-
ταποτίῳ ἢ σὺν ὕδατι ποτὲν. ξαν-
θίζει τὴν καὶ τείχεα παρουνήας
τὴν καὶ ἔρπητας, καὶ σπινθόνας ἰα-
ταί. ἴσται καὶ ῥοιῶν γυναικείων προ-
σιτέμενον βοηθεῖ δὲ καὶ λευκοδύ-
κτοις ποτὲν μὲν γάλακτος, ἢ ἀντὶ
καταποτίου λαμβανόμενον. Λέ-
γεται δὲ τὸ ἰνδικὸν λύκιον γίνεσθαι
ἐν θάμνῳ, τὸ λεγόμενον λοχίτι-
δος. ἔστι δὲ εἶδος ἀκρότης, βάθους
ἐχούσα ὁρμῆς βίπλη καὶ ἡ με-
ζοῖς πολλὰς ἀπὸ τοῦ πυθμένος,
παχύτερος βάτου φλοῖος ῥαγεῖς
ἐν ῥυτίδι. τὰ δὲ φύλλα ὅμοια ἐ-
λαία, ἥς ἢ πᾶσα ἐν ὅξει ἐμεινέτω
καὶ ποτίζομένη. ἰσχυρεῖται φλεγμο-
νας σπληνὸς, καὶ ἰντρεσθῆναι ἰατρῶν,
καὶ κατάρσεις γυναικείας ἀγειν

καὶ

καὶ ὡμὴ δὲ λεῖα ποιεῖται, τὰ
 αὐτὰ ποιῶν παρὰ δὲ τοῦ τοῦ δὲ
 σπέρματος μύτρα δύο ποιεῖται,
 ὑδατώδη καὶ ταύρει, καὶ θανάσι-
 μοις βοουδεῖ.

§ Πρὶ Ἀκακίας. Κεφ. ρλβ'.

Ἀκακία φύει ἐν αἰγύπτῳ ἄκα-
 θα δὲ ὅτι δένδρῳ δῆς, θαμνοει-
 δῆς, οὐκ ἔρδοφυς, αὐτὸς ἐχρυσται
 λευκόν, τὸ καρπὸν ὡς ὅσον ἔρμον
 ἐν κοκκίς κείμενον, ἐξ ἧς καὶ ἐκθλί-

10 βεῖ τὸ ἐχρυσμα ἐκρυσταίνου*
 ἐν σκίῳ, μέλαν γὰρ ἐν τῷ πεπεῖρα
 καρπῷ, ὑπόκιστρον ὅτι ἐν τῷ ὡμῷ.
 ἐκλέγῃ δὲ τὸ ἡγέμα ἐκκίτρον, ἐν δὲ
 δευ, ὡς ἐν ἀκακίᾳ χρυλίζουσι δὲ
 πνιες τὰ φύλλα σὺν τῷ καρπῷ.

15 καὶ κόμμι δὲ ἐν τῷ ἀκάνθῳ γίν-
 νᾶται. Λωύαμιν δὲ ἔχει συπι-
 κῆς, συκπικῆς, ἀρμόζει δὲ ὁ χρυ-
 λὸς πρὸς τὰ ὀφθαλμικὰ καὶ ἐρυ-
 σπιλᾶται, ἔρπνται, γλῶσσαι, πτε-
 ρύγια, τὰ ἐν τῷ σωματικῷ,

20 καὶ περὶ ὧσιν ὁ ὀφθαλμῶν κα-
 τίσθῃσιν, ἐπέχει δὲ καὶ τοῦ γυν-
 αικείου, καὶ τὰς περὶ ὧσιν δὲ
 τῆς ὑστέρας ἐλλεί, κοιλίαν τὴν
 εἰρουσιν ἐπέχει πνόμενος, καὶ ἐγ-
 κλυζόμενος* μελάνει δὲ καὶ πεί-

25 ρας. πλωπῆται δὲ καὶ εἰς τὰ
 ὀφθαλμικὰ, πειθόμενου μὲν ὑ-
 δατος ἀποχρυσμένου τὸ ἐπιπάρῃ
 ἀχρῖς ἐν καθαρῇ ἐπιπῆται τὸ
 ὑδαρ, καὶ ἡ πῶς ἀνακαμῆται εἰς
 πρὸς χύλους. καί τινες δὲ ἐν ὡμῷ,
 χρῖτα

Affueuerant etiam crudam in
 potu, eisdem effectus præsta-
 re. Semen cyatho dimidio po-
 tum, pituitam expurgare, vene-
 nis quoque auxilio esse.

Acacia. Cap. CXXXIII.

Acacia in Ægypto nascitur
 spina instar arboris, frutico-
 sa, non se in rectum attollens.

Florem habet candidum, &
 semen lupino simile in folli-
 culis, ex quo succus expres-

sus siccatur in vmbra, niger ex
 maturo semine, subrufus ex
 viridi. Eligatur modicè rufus

& odoratus, vt in hac arbore
 esse potest. Aliqui expriment

ex foliis, & semine succum.

Manat & gummi ex ea spina.

Vis ei ad spissandum, refrige-
 randumque efficax. Succus o-
 culorum medicamentis vtilis:

valet ad ignem sacrum, vlcera
 quæ serpunt, perniones, ptery-
 gia, & oris vlcera: prociden-

tes oculos reprimat, mensium
 abundantiam sistit, prociduam

vuluam cohibet: citam sup-
 primit, aut potus aut subter in-

ductus: capillos denigrat. La-
 uatur oculorum medicamen-

tis, trito in aqua, innox effuso
 quod concreuerat, donec pu-

ra extet aqua: & ita cogitur in
 pastillos. Vritur etiam in cruda

fidelia,

DIOSCORIDIS

fidelia, donec fictile fornaci-
bus percoquatur: torreturque
in carbonum halitu perflata.
Spinæ decoctum solutus artus
fotu committit. Praefertur eius
spinæ gummi, quod in vermi-
culorum speciem cotrahatur,
& vitri modo perluceat, ligni
expers: proximum est candi-
dum: sordidum verò ac resino-
sum inutile. Cutis meatus ob-
fruit, & medicamentorū qui-
bus admiscetur, acrimoniā he-
betat, ambustis ex ovo illitum,
pustulas non patitur erūpere.
Alterum acaciæ genus in Cap-
padocia Pontoq; provenit. Æ-
gyptiæ spinæ similitudine, loge
min⁹, tenerius, humile: aculeo-
rum vallo munitur, folia habes
rutæ. Semē lenticula minus fert
autumno, in oculis connexis,
ternū quaternū mēe capaci-
bus. Succus eius adstringit, vi-
rib⁹ inferior, & ocularib⁹ me-
dicamentis inutilis.

Amurca. Cap. CXXXV.

Armuca (expressæ oliuæ re-
cremētum) decocta in cupreo
vase ad crassitudinē mellis ad-
stringit, ceteros præbens lycij
effectus. Insuper dentium do-
lori & vulneribus, cū aceto vi-
no aut mulso commodē illinit:
addit in medicamēta ocularia,

χρύσα κτ' κροσσὸς ἐν χαμίῳ· ὁ-
πῶται δὲ ἐπ' ἀνθρώπων ἐκρυ-
σσομένη, τὸ δὲ τῆς ἀκακίας ἐ-
μα καταντλήντων, ἄρδρα κλυ-
μὲν ἴσθισι. Τὸ δὲ κόμμι τ' ἀκα-
κίας διαφέρει τὸ σκληροειδές, ὑ-
λίζον, διαυγές, ἄβυλον, εἴτα τὸ
λευκόν· τὸ δὲ ῥητινώδες ἔχει ῥυπα-
ρόν, ἄχρηστον. Διωκόμεν δὲ ἔχει
παρεμπλαστικὴν, ἀμβλωπικὴν,
δριμύνην φαρμάκων οἷς μίγνυσι.
Πτερυγιά τε καὶ ἐξ ὀφθαλμίων
ἔσται καταχρίσθων μετ' ὁοῦ.
Φύεται δὲ καὶ ἑτέρα ἀκακία ἐν
καππαδοκίᾳ καὶ πόντῳ, παρεμφέ-
ρευστα τῇ αἰγυπτίᾳ. ἑλάνθων μὲν
ταὶ παραπολὺ καὶ χαμαίβλος, καὶ
τρυφωτέρα· πεπλεγμένης δὲ ἀ-
κακίας πολοπέδης, φύλλα ἔχει
σχηματῶ ὅμοια· τὸ δὲ σπέρμα
ἐν ἑλλήκοις συνιζευγμένους, τει-
χόεις ἢ τετραχόρους, ἑλάνθων
φακοῦ, σύφει δὲ καὶ αὐτὴ χυλίζο-
μένη σύμπασα, πολλὴν ἡπίων τῇ
διωκόμενῃ κατέστηκεν, εἰς τὰ ὀφ-
θαλμικὰ ἀνεπιτήδεος ἵστα.

Πρὶ ἀκακίας. Κεφ. ρλζ.
Αμύρην κατασάθην ὅστις ἐλάας
τ' ἐκθλιβόμενης, ἢ πρὶ ἐ-
ψιδείσας ἐν χαλκῷ κυψίον μέγχι μελιῷ
δύο συστάσεως, σύφει πιῖσαι πρὸς
ἃ καὶ τὸ λυκίον, ἐν πελασσοῦ δὲ καὶ
πρὸς ὀδονταλγίας καὶ βράσματα,
ἐπ' ἡρώδην μετ' ὅλης ἢ οἶνου ἢ αἰ-
νομένους· μίγνυσι δὲ καὶ ὀφθαλμικῶς
&

&

καὶ

καὶς διωάμεσι καὶ ἐμπλαστικαῖς
παλαιαῖς τὴν βελτίονιν γίνεσθαι
καυσιμὰ τε ἔδρα καὶ αἰσίου καὶ μὴ
πρασινῆς εἰληκωδύμους ὅτι χρεῖς
ἐκβάλλει καὶ τὸν ἐφ' ἑαυτοῦ
5 ὀδόντας συνὸν φασκίνων ἐκείνου
ἀχρεῖς μὴ πώδους συνείσεως, καὶ
ἀπὸ πλάσσειν. ἰώρας τε κτηνῶν
σὺν θέρμῳ ἀφ' ἑμῶν καὶ χαμαὶ
λέοντος καὶ ἀχρεῖς μὴ πώδους
ἢ καὶ ἀνέκτου καὶ ἀπὸ φασκί-
10 ναυ καὶ ἀπὸ φασκίνας ὡς ἐλκεῖ,
θερμὸν καταντληθεῖσαι. ἔχρημα
γὰρ εἰς κώδιον καὶ ἐμπλαστικὸν
ἐπὶ τῷ ὕδατι πικρὸν σέλιον ὅγκον.

Πρὶν Ἀγν. Κεφ. ρα'. Vitex. Cap. CXXXVI.

Ἀγνος ἢ λυγρός δάμνος ὅτι δὲ γ-
15 δρώδης, παρὰ ποταμοῖς βαρύνει
τε τοῖς καὶ χαρὰ δάμνος φύμα-
νος, ῥαβδὸς ἔχων διδραμόντας,
μακρὰς φύλλας ὅς ὃν ἐλαίας,
ἀπαλώτερα δέ. τὸ δ' αἰῶνος ἢ
μὴ πὶς λευκὸν συνὸν ἀποπερφυρί-
20 ζοντι καὶ πορφυροῦ φέρει. ἀπὸ
μαὶ ὅς ὃν πῶς. Διωάμεν ὅτι χρεῖς
θερμὰ πικρὰ, συπλινῶν. ὅτι καρπὸς
αὐτὸν πικρὸς, βροθεῖ διηροδύ-
κλινος, πικρὸς καὶ ὕδατι πικρὸς κα-
τασπῆ καὶ γάλα καὶ ἐμύλνα ἀ-
25 γει πικρὸς ὅσον < δ. πικρὸς
συνὸν οἶνον ἐκλύει δέ καὶ γυνῶν. ἀ-
πὸ δέ καὶ κεφαλῆς καὶ ἐν ἐμπ-
λαστικῶν. τὸ δ' ἀπὸ πικρῶν ὅτι πῶς καὶ
τὸ ἀπὸ φασκίνας, εἰς ἐκείνου
ταῦτα πῶς ἀπὸ φασκίνας διηροδύ-
καὶ

& meatus inductu suo obstru-
entia. Vetustate meliorem fie-
ri constat. Utilliter infunditur
fedis, genitalium, ac vulvæ ex-
ulcerationi. Si verò cum om-
phacino recoquatur ad mellis
crassitudinem, cariosos dentes
extrahit: iumentorum scabiem
cum decocto lupini, & chamæ-
leote illitu sanat. Cruda & re-
centi amurca podagras articu-
lariosque dolores foueri, utillif-
simum: peruncta in villosa pel-
le, & hydropicis imposita, tu-
moris molem reprimat.

Vitex. Cap. CXXXVI.

Vitex siue lygos frutex est in
arborem assurgens, nascitur in
fluminum ripis, asperisq; locis,
ac torrentium alueis: ramos ge-
rit lōgos, fractu peruvicaces: fo-
lia oliuæ sed molliora. Duo ge-
nera eius, una harum albu flo-
rem mittit cum purpureo: alte-
ra tantu purpureum, & semen,
ut piper. Excalfactorias vires
habet, & adstrictorias. Semen
eius potum venenatis ictibus,
aquæ quæ cutem subiit, lienos-
isque auxiliatur: lac euocat,
menfes ciet, drachmæ pōdere
in vino potum: geniturā exol-
uit, caput tentat, & soporē af-
fert. Decoctu herbe & seminis
in defensione, mulierib; vulvæ
malæ

DIOSCORIDIS

malo opportunis opitulat̃, itē
inflammationibus: purgationes
mouet semē cū pulegio potū,
etiā suffitu vel appositu: capitis
dolorem dissoluit illitū, instilla-
tur cū aceto & oleo capiti in
lethargo & phrenitide. Folia
suffitu aut substratu fugant ve-
nenata: illita quoq; serpētium
morsibus auxiliantur: testitū du-
ritias cum butyro & foliis vi-
tium emolliunt: rimas sedis se-
men cum aqua illitū mitigat,
& cum foliis medetur luxatis,
vulneribusq;. Virgā qui manu
teneat dum iter facit negat̃ in-
tertriginē sentire. Agnū, quasi
dicas castū, vocāt Græci, quo-
niam matronæ in thesmopho-
riis Atheniēsiū castitatē cu-
stodientes, foliis huius cubitus
sibi sternūt, & lygon quasi vi-
men, propter inuictam ferē ra-
morum flexilitatem.

Salix. Cap. CXXXVII.

Salix vulgō nota est: cuius
femen, folia, cortex & succus
spissandi vim habent. Trita fo-
lia cum exiguo pipere & vino
pota, ileosis subueniūt: sumpta
per se & cum aqua præstant
mulieribus ne concipiant. Sa-
lignum semen in potu sangui-
nem expuētibus prodest: cor-
tex eosdem præbet effectus.

Corticis

καὶ φλεγμαῖς ἀρήγει πιδέν δὲ
μετὰ βλήχρονος καὶ ὑποθυμιάδην
τὸ σπέρμα καὶ ὑποσπένει, καὶ διαρρῖν
κινεῖ τὴν δὲ καὶ κεφαλῆς κα-
ταπλάσσει μύρον, καὶ ἐπὶ ληθαργί-
κῳ τε καὶ φρενιτικῳ ἐμβέβηται 5
συνὸ ὕδατος καὶ ἐλάτης. καὶ τὰ φύλλα
ὑποθυμιάδην τε καὶ ὑποσπένει
μύρον, θηρία διόκη, καὶ καταπλάσ-
σει μύρον ἐπὶ τῇ θηριοδύκτων βοή-
θει, σκληρίας τε διδύμων μετὰ
βιττέρου καὶ φύλλων ἀμπέλου μα- 10
λάττει, βραχύδας τε ταῖς ἐν σακτυ-
λίῳ συνὸ ὕδατος ἐπιπλασθῆναι τὸ
σπέρμα παρὰ τὴν συνὸ τῶν φύλ-
λων, σπέρματα, τραύματα ἰᾶται.
διόκη δὲ καὶ καλυψήθειον εἶναι ἐν
ὁδοιπορείαις παρατεταμένον. 15
τῆς βράβδου ἀντὶς παρὰ χεῖρας
κρατῆται. ἀνόμαστον δὲ ἄγρος, διὰ
ταῖς ἐν τοῖς θεσμοφορίοις ἀγρευέ-
σιν γυναικας, εἰς ὑπέρσπωμα χεῖρ
δωκὶ ἀντὶς, ἄγρος δὲ διὰ τὸ πᾶσι
ταῖς βράβδαις ἀντὶς ἔυτονον. 20

Πρὶς ἰτέας. Κεφ. ελζ'.

Ἰτέα δὲν δρον ὅτι πᾶσι γυναι-
κῶν, ἔο καρπὸς καὶ τὰ φύλλα
καὶ ὁ φλοιὸς καὶ ὁ χυλὸς, συπι-
κνύει καὶ δυνάμειν ἀρμόζει τὸ
φύλλον λεῖα μετὰ ὀλίγου πεπέ- 25
ρεως καὶ οἶνου πιδέντα εἰλεώδεις,
καὶ ἐαυτὰ δὲ συνὸ ὕδατος ληθάν-
ται, ἀσυνληψίαν κατὰ βράζει. ὁ δὲ
καρπὸς ποδεῖς, αἰμοπηθικὸς ὁ φ-
λοιὸς καὶ ὁ φλοιὸς δὲ τὰ αὐτὰ δρᾶ-
καί τῃς

καίς δὲ χύ θυραδαίς ἕξαι, τύλως
 καὶ ἥλως αἰὲς κατεπαλαδαίς. ὁ δὲ
 ἐκ τῶν φύλλων καὶ τὰ φλοαὶ χυ-
 λὸς, οἱ καλῶν ῥώας θερμαινέας
 μετὰ ῥοδίνῃ, ὡπαιλῆας ἀρῆσαι καὶ
 τὸ ἀέψιμα δὲ αὐτῶν, κατεπα-
 λημὰ τοῦ πέρλεως ἄρκειν, σπᾶσαι
 δὲ καὶ τίτυρα λαμβάνειν δὲ καὶ
 ὅπως ἐξ αὐτῆς ἐν τιμωμένῃ οὐ τὰ
 φλοαὶ καὶ τὴν αἰσθάνῃ, ἔστω γὰρ
 εὐρεστικὰ συνέσεις. Διῶμαν ὅ
 ἔχει σπαιητικῶν τῶν ἐπισκοτεῦ-
 σαν τῆς κοῦρας.

Πρὶ Ἀρχιεραίας. Κεφ. εἰς.
 Ἀρχιεραία ὡς ἔστιν κόπρον κα-
 λούσιν, οἱ δὲ αἰδοῦσιν ἐλασά-
 15 ῃ· ἔχει φύλλα συμπλεκόμενα διὰ κα-
 ταπλάσθεντα, ἐφεκτικὰ ὅσιν ἐρυ-
 σιπέλλαν, ἐρπύλων, σπινυρω-
 θῶν, ἀνθρώπων, νομῶν, παρωνυ-
 μίων, σφειχαστικὰ ἐραφῶν,
 σὺν μέλιτι καταπλάσσωμενα,
 ἀνακαθαίρει δὲ καὶ τὰ ῥυπαρὰ
 20 ἔλκει, διαφθερίζει καὶ φύγεθλα καὶ
 φλεβίονας, σὺν μέλιτι καταπλά-
 σθεντα, καὶ ἕρμα κεφαλῆς ἀπο-
 σπασθέντα, περὶ κοιλίας τὰ ἐν τῇ
 τῇ ἐνδοματῇ ἔλκει καὶ ἀφθας δια-
 μασπίζεντα, καὶ ὁ χυλὸς τῷ αὐτῷ καὶ
 25 τῷ ἀφ᾽ ἡμῶν, τὸ αὐτὸ ποιεῖ ἐπι-
 ρεῖ δὲ καὶ αἰμορροϊάν, καὶ ῥοῦν
 γυναικείον προσήμεινος ὁ χυλὸς
 καὶ τὰ ἐν ὀφθαλμοῖς σαφυλώ-
 ματα, καὶ σφυκταίνας, ἐπὶ τῷ ἔλκει
 καὶ παλαιῷ ῥέμματι σέμνει.

Corticis cinis admisto aceto
maceratus, illitu clauos & cal-
los tollit. Ex foliis & cortice
succus cum rosaceo in calyce
punici calfactus, aurium dolori-
bus auxiliatur. Decocto eorū
podagras foueri vtilissimum:
furfures purgat in corpore. Ex-
cipitur succus qui manat ex ea
cū floret, exciso cortice: in pla-
ga enim cōcretus humor inue-
nitur, qui ad purgandā, quæ ob-
stant oculis, suā vim præbet.

Syneſtris olea. Ca. CXXXVIII.

Sylvestris olex, quam Latini oleastrū appellant, alij Æthiopiam oliuam, folia astringūt: trita autem & imposita ignem sacrum, vlcera quæ serpunt: epinyctidas, carbunculos, reducias nomásque cohíbent: crustas emarginant cum melle illita. Quinetiam fordida vlcera repurgant: inflammationes panósque cum melle imposita discutunt: cutem à capite vlsam conglutināt: oris vlceribus, & priuatim infantium, cōmanducata medentur. Succus & decoctum eisdem habet effectus: sanguinis eruptiones, ac muliebre profluuium, admod⁹ succus inhihet: vuæ oculorú, pustulisq; prodest, vlcera & veteres defluxiones sistit, quapro-

DIOSCORIDIS

(quapropter in collyria additur.) ad genarū erosiones perquam vtilis. Exprimitur succus tufis folijs, affuso vino aut aqua, siccatusque sole in pastillos digeritur: sed longē validior ad recondēdum succus habetur, qui cum vino quā cū aqua expressus est. Auribus subuenit, siue vlcerentur, siue pus effluat. Folia conueniēter coeliacis cum farina hordeacea illinuntur: vruntur cū floribus folia, vt spodij vicē cinis prestet, in cruda olla, obliro ore futo, vsque dum figlinū percoquatur: restin ctāque vino & rursus subacta, eodem modo vruntur, postremo cerusā modo elota coguntur in pastillos. Huiuscemodi cinerē in medicamentis oculorū constat spodio non cedere, sed eisdē viribus præditū esse putandū est.

Olea. Cap. CXXXIX.

Foliorum fatiux olea eadē vis intelligitur, sed aliquātō inferior: vnde ocularibus medicamentis ob suam mitiorem vim conuenientior est. Sudor ligno virenti accenso manans, illitu sanat lichenas, furfures et & scabiem. Oleaginum semen illitū medetur furfuribus, & vlceribus quæ depascūt voratq; quod

διὸ καὶ μνηστὰ κολλυείοις παρ-
ταῖς τῶν βλεφάρων διατρίψε-
ται, χαλίζοντας δὲ δει κόπιν
τὰ φύλλα, καὶ σπείροντας οἶνον ἢ
ὑδωρ ἐκθλίβειν, καὶ ξηρῶντας ἐν
ἡλίῳ ἀναπλάσσειν, ἐστὶ δὲ εὐπο-
ρότερον, ὃ διὰ τὸ οἶνον ἐκθλίβε-
μενος, καὶ εἰς ἀπόδεσιν μάλλον
τὸ δὲ ὑδατος ἀρμόζει, ποιεῖ δὲ
καὶ πρὸς ὅσα πυρρῶνται καὶ εἰλ-
καμνύαται ὅ φύλλα καὶ ἐπὶ κοι-
λιακοῖς εὐδετεῖ καταπλασόμε-
να συν ὠμηνύσει· καίεται δὲ τὰ
φύλλα μετὰ τῶν ἀνθῶν, καὶ ἀντὶ
σποδίου λαμβάνεται ἐν χύτρεα
ὡμῇ σπείρασθαι μὲν πολλὰ τὸ σό-
μα μέχρις ὀπλήσεως τῆς κεφαλῆς.
ἔπειτα κατασβέννυσι οἶνον, καὶ πυ-
ραθόντα πάλιν οἶνον, ὁμοίως καί-
ται· εἴτα παλιν ὥς τὸ λιμνί-
διον καὶ ἀναπλάσσει. δοκεῖ δὲ ἡ
τοιαύτη χρῆσις, μὴ λείπεσθαι τὸ
σποδίον εἰς τὰ ἐφ' ὁθαλμικοῦ ὅθεν καὶ
τὸ διδάμιν ὁμοίως ἰσχυρόν. 10

Περὶ Ἐλαίας. Κεφ. ρλβ'.
Διδάμναι δὲ τὰ αὐτὰ καὶ τὴν ἡμέ-
ρου ἐλαίας φύλλα, λείπεται δὲ τῇ
διδάμνῃ ὅθεν πρὸς τὰ ἐφ' ὁθαλμ-
ικὰ μάλλον ἀρμόζει διὰ τὸ ἐπι-
κρίτερον. τὸ δὲ ἐκ χλωρῶ τῶ ξύλου
κεκομμένον ἐκκρινόμενον ὕδρον, πύ-
τυρα καὶ ἰώρας καὶ λεγόμενα κα-
ταχρίόμενον ἰᾶται καὶ ὁ καρ-
πὸς δὲ αὐτῶν καταπλασθεὶς,
πύτυρα καὶ νομάς διεραπύει·
τὸ δὲ 15

τὸ δὲ ἐντὸς τῆ πυρλῆος μετὰ
ἐλάτος καὶ ἀλεύρου, λεπτέρους ὀ-
νυχας ἐκπνέσσει.

Πρὶ Κολυμβάδων ἑ-
λαίων. Κεφ. ρμ'.

Ἐλάσαι κολυμβάδας κείσαι κατὰ
πλάθειται, πνεύματα ἐν ἑῷ
σι φλυκταίνουσιν, καὶ ῥυπαρὰ ὃ ἐλ-
κη καὶ αἰμασιν. ὁ δὲ ἐν τῇ ἀλμυρῇ
χολος αὐτὴ διακλυζόμενος, οὐλο-
σέσθαι, καὶ ὀδόντας στρομεύουσιν κρα-
νίῳ. ἔστι δὲ ἡ ῥὴ ὑποκρίβρος καὶ
περὶ σφατος ἐλάαια, δυσκοίλιος, ἐν
ἐνδομαχρῇ δὲ μέλαινα καὶ πύμα-
ρος, ἐν διὰ φθορος καὶ κακὸς μα-
χρος, ὁ φθαλαμῶς τε ἀνεπιτήδειος
καὶ κεφαλαλγῆς, φευγέσθαι δὲ καὶ
ἡ κατὰ πλάθειται, νομῶς ἴσησι, καὶ
ἀνδραχας περὶ ῥήπει.

Πρὶ Ἐλαίου ἀγρίας ἑ-
λαίας. Κεφ. ρμβ'.

Τὸ δὲ ἐν τῇ ἀγρίας ἐλαίας ἑ-
λαίον, διὰ κλυσμά ἐλκοις μὲν δῶσι.
ἡ κατὰ πλάθειται ὑποπύλων ὀδόντων
ἐστὶ, πυρία τε δὲ ὁ ὑπὸ θερμανο-
μένη καὶ διακλυζόμενος ἐπιτήδει-
ος ἐλκοις ῥευματιζόμενος. δεῖ δὲ
ἔριον μικρὴν περὶ πέντας ἀπο-
κρίπτειν εἰς τὸ ἐλαίον, καὶ περὶ σφί-
ας τοῖς ἐλκοις ἄχρῃς ἀνλευκὰ φα-
νῆ. Πρὶ Δακρύου ἐλαίας αἰ-
διοπικῆς. Κεφ. ρμγ'.

Τὸ δὲ δάκρυον τῆς αἰδιοπικῆς
ἐλαίας, ἔοικε πως σκιμμιανίῳ.
ἐγκρίβρον, ἐν μικρῶν σαρόνων
συγκρί-

quod autē intra nucleum est,
ex adipe & farina scabros vn-
gues excutit.

Colymbades olea.

Cap. CXL.

Colymbades tritæ & ambi-
tis illitæ pustulas gigni pro-
hibent, sordida ulcera purgāt,
muræ fuceus collutas gingi-
uas contrahit, & motus den-
tium firmat. Oliua flaua & re-
cens stomacho utilior est, ven-
tri difficilis: nigra autem &
matura corruptioni opportu-
na est, stomacho aduersatur,
oculis non conuenit, capitis
dolorem mouet, arefacta illitu
depascentia ulcera fistit, & car-
bunculos emarginat.

Oleum sylvestris oliuæ.

Cap. CXL I.

Oleum sylvestris oliuæ gin-
giuis putri vligine laboranti-
bus colluitur, detium mobili-
tates stabiliz, calfacti fatus gin-
giuis fluxione, laboratibus uti-
lis est: lanam enim specillo cir-
cumligatam oleo madefacere
oportet, & gingiuis admouere,
donec albæ spectentur.

Lachryma æthiopica
olea. Cap. CXLII.

Lachryma quæ æthiopica o-
lea stillat, scamonio similis qua
dāten⁹ est, fulua stillis exilibus
cōstās,

DIOSCORIDIS

constās, mordax: quæ autē am-
moniāci aut gūmi similitudinē
refert, colore nigricās, nec gu-
stu mordēs, superuacua est. No-
strates olea, oleastriq̃, similem
lachrymā sudāt, quæ cōmodē
ad oculorū hebetudines illini-
tur: cicatrices albuginesq̃ illi-
tu emēdat, vrinā & mēses ciet,
cauis dentiū impressa ad dolo-
res efficax est: inter venena scri-
bit: partus pellit, lepras & impe-
tigines sanat. Appellatur autē
æthiopica & agrestis olea.

Quercus. Cap. CXLIII.

Quercus omnis adstricto-
riam vim habet, præsertim li-
ber qui cortici & ligno in-
tercedit: quinetiam tunica pu-
tami glandis subiecta. De-
coctum ex iis datur dysente-
ricis, coeliacis, sanguinem ex-
creantibus. Trita in pefso, fœ-
minis fluxione vulgē laboran-
tibus subiicitur.

Glandes. Cap. CXLIII.

Glandes eisdem effectus
exhibent: vrinam ciunt, capi-
tis dolorem & flatu in cibum
sumptæ pariunt, resistunt esi-
tata venenatorum ictib⁹. De-
coctum earū & corticis cum
lacte vaccino potum, prædest
contra toxica: intrita crudæ,
inflammationes illitu leniunt:
ad duritias

συγκείμενον, δηκτικόν τὸ δὲ ἐ-
μοιον κόμην καὶ ἀμμωνιακῶ, με-
λανίζον καὶ οὐ δηκτικόν, ἀγχεῖον.
φίξει δὲ τὸ τοῦτον καὶ ἡ παρ' ἡμῶν
ἐλαία, καὶ ἡ ἀγριελαία· πικρὴ δὲ
πρὸς ἀμεινωπιαν καὶ οὐλας καὶ
λευκώματα ἐγχεῖσιν ὁμοῖον σπλή-
χει, οὐδ' αὖτε καὶ ἐμμησια κατὰ καὶ
πρὸς ὀδόντων πόνους ἐνεργεῖ, ἐν-
τρίψαντες εἰς τὸ βροῦμα ἀναρρά-
φεται δὲ καὶ ἐν τοῖς φθαρτικοῖς·
ἄγει δὲ καὶ ἡ ἔμβρυα καὶ λειψύδας
δεσπομένη καὶ κέσσαν. καλεῖται δὲ
αἰθιοπικὴ ἐλαία καὶ ἀγριελαία.

Περὶ Δρυός. Κεφ. ρμγ.

Δρὺς πᾶσα συσπικνύει ἔχει
διώσμον, μάστιγα δὲ αὐτῆς εὐ-
φει τὸ μεταξὺ τοῦ φλοιοῦ καὶ τοῦ
πρὸς ἐμῶν ὑμῶν εἰς τὸ ὁμοῖον καὶ
τὸ πρὸς τῇ βαλάνῳ ὑπὸ τὸ κέ-
λυφος. δίδεται δὲ τὸ ἀφέψμα
αὐτῶν, καρμιακοῖς καὶ δυσεντε-
ρικοῖς, καὶ αἰμορροῖκοις· καὶ
ἐν πρὸς τοῖς λεῖον πρὸς σίδηρον
καὶ γυναιξίν.

Περὶ Βαλάνων. Κεφ. ρμδ.

Καὶ αἱ βάλανοι τὰ αὐτὰ πικρῶ-
σιν· εἰς δὲ καὶ ἔρηπια καὶ κεφα-
λαλγείας, βίβρωσιν ὀνύχων, καὶ πνευ-
ματῶσιν ἀρμύρασι δὲ πρὸς τὰ
ιοβόλα ἐπιδιδόσθαι, καὶ τὸ ἀφέψ-
μα δὲ αὐτῶν καὶ τοῦ φλοιοῦ βρωθεῖ
τοξικῶν μὲν γάλακτος βροῖον πνέ-
μενον, ὡμαὶ δὲ καταπλαθεῖσιν
λεῖμα, φλεγμονὰς παρηγορεῖσιν
συν

συνὴ ἑαπὶ δὲ χοιρεῖα ταειχ-
 ῖα, πορὶς κακοῦδεῖς σκληρίας, καὶ
 πορὶς πυρρηνόμυρα ἑλκῶ ἀρμό-
 ζουσι τὸ χυρὸς τετρα δὲ τὸ δρυῖων
 αἰ φρίνται τῇ δυνάμει εἰσίν.

5 Πρὶ Φηροῦ καὶ φρίνα.

Κεφ. ρμϛ.

* Καὶ ἡ φηρὸς καὶ ἡ φρίνα εἰσὶν
 ὄντα δρυὸς, ἐνικότα ἐν ῥῆι. τῆς
 ῥίζης δὲ τῆς φρίνας ὁ φλοιὸς ἐλκ-
 δεῖς συνὴ ἑαπὶ ἄλλῃς οὐ τακ-
 10 ρὸς ῥήνται, καὶ ὀπιπλάδεῖς νύ-
 κτα ὀλῶ, τοῖς καὶ μελάνι πορ-
 αποσμηχθεῖσαι κίμωνία γῆ. ἀρ-
 μόζει δὲ τὰ φύλλα παύτων, κο-
 πέντα λεία οἰδύμασι, καὶ τὰ ὀπο-
 να δὲ μέρη κρατῶν.

15 Πρὶ Κασάνων. Κεφ. ρμϛ.

Αἱ δὲ σαρδαναὶ βάλαροι, αἵς πι-
 νὲς λόπιμα ἢ κλάνα καλοῦσιν, ἢ
 μότα ἢ διὸς βαλάνοις, εὐφροται
 καὶ αὐταὶ, τῶν ὁμοίων εἰσὶ δρυσι-
 καὶ, καὶ μάστις οἱ μεταξὺ τῆς
 20 σαρκὸς καὶ τῆς λέπτους φλοιῶ. ἡ δὲ
 σαρξ καὶ τοῖς ἐφήμερον πεπωκό-
 σιν ἀρμόζει.

Πρὶ Κηκίδων. Κεφ. ρμϛ.

Κηκὶς καρπὸς ὅστις δρυὸς.

ἡ μὲν τις ὀμφακίτις καλεῖται
 25 μικρὰ καὶ κοινολώδης, σιβα-
 ρὰ, ἀτρυπητος ἢ δὲ τις λεία,
 καὶ κοῦφι καὶ τετηνυμένη. ἐκ-
 λέχασται δὲ διὰ τὴν ὀμφακί-
 30 τιν, ἐνεργέστερον οὖσαν. ἀμ-
 φότερα δὲ σύφοισιν ἰκανῶς,
 καὶ

ad duritias quas coëthe vo-
 cant, & malefica vlcera cum
 falsa axungia conueniunt. Il-
 ligneæ glandes viribus quernas
 antecellunt.

Fagus & ilex.

Cap. CXLV.

Fagus & ilex quercus gene-
 ri assignantur, & cōsimile mu-
 nus obeūt. Illigneæ radicis cor-
 tex cum aqua coctus, dū mol-
 litus intabescat, & tota nocte
 illitus, denigrat capillos, prius
 cimolia terra purgatos. Folia
 omnium tusa & trita tumori-
 bus prosunt, & imbecillas mē-
 brorum partes corroborant.

Castaneæ. Cap. CXLVI.

Sardianæ glâdes, quas aliqui
 castaneas, aut lopima, aut glâ-
 des Iouis appellant, adstrin-
 gunt, similēsque effectus præ-
 bēt: præsertim tunica quæ car-
 nem & corticem media inter-
 cursat. Caro his qui ephemerū
 biberunt, conueniens est.

Galla. Cap. CXLVII.

GALLA fructus est quer-
 cus. Aliqua omphacitis appel-
 latur, parua quidem sed tu-
 beroſa, solida, nullo foramine
 peruia. Altera plana, leuis, per-
 forata. Eligi debet omphaci-
 tis, quæ efficacior est. Vtrius-
 que vis vehemēter astringere.

h

Tritæ

DIOSCORIDIS

Trita excrementa in carne,
fluxiones gingivarum & vuae,
atque oris ulcerationem co-
hibent. Nucleus dentium ca-
uernis inditus dolorem sedat.
Cremata carbonibus donec
igne flagrent, & vino aut ace-
to aut acida muria extincta,
sanguinem supprimunt. Deco-
ctum quibus insidere expedit,
efficax est, & contra vulvas
procidentes, fluxionesque. Ca-
pillis denigrant, aceto aut a-
qua macerata; dysentericis co-
liacisque cum vino aut aqua
trita conuenienter illinuntur,
aut bibuntur: obsoniis addi
debent, aut integra in aqua
præcoqui, in qua nonnihil ex-
coquendum est, quod his af-
fectibus conferat. In summa,
his vtendum ad adstringenda,
aut siccanda quæ opus sunt.

Rhus. Cap. CXLVIII.

Rhus quæ obsoniis asper-
gitur, ab aliquibus erithros ap-
pellata, semen est coriarij fru-
cticis, sic vocati, quoniam co-
riorum infectores co vtunt, ad
inspissandas pelles. Arbuscula in
petris nascens, binum ferè cu-
bitorû altitudine foliis oblô-
gis, subrubetib*, i ambitu ferra-
tis, acino vuarû graciliû defo,
magnitudine

χὲ τέλλοισι λείπει τὰς ὑποσφρα-
σεις, ρευματισμούς τι οὐλῶν καὶ
κυνίδος, καὶ τὰς ἐν στόματι ἄφ-
θας. τὸ δὲ μέσον αὐτῶν, βρομα-
τι ὁδόντων ἐπιτίθεν, παύει τὰς
ὁδύνας. γίνονται τε καὶ ἰσχυ-
μοι καί τισι ἐπ' ἀνδράκων μέ-
χει πυρρώσεως, καὶ κατὰ σκελετοῦ-
σαι ἢ οἶνον ἢ ὕδαρ ἢ ὑξάλμην, τὸ δὲ
ἀπόζημα αὐτῶν ποιεῖ καὶ πρὸς
ἐγκηλίγματα, πρὸς πλῶσθις ὑπε-
ρεσ, τῆς ρευματισμοῦ. μελάνυσσι 10
δὲ καὶ τείχεας, ἀποβραχέεται ὕδαρ
ἢ ὑδάτι. ἀρμόζουσι ὃ καὶ κοιλιακοῖς
καὶ δυσεντηκοῖς ἐπιπλάττονται
οἶνον ἢ ὑδάτι λείπει καὶ πρὸς ὕδαρ
τοῖς τ' ἀποσφίμασι μετ' ὕδαρ
ἢ ἀποσφίμαται ὅλαι ἐν τῷ ὑ- 15
δάτι, εἰς ὃ μέλλει τι ἐλθεῖν τ'
ἀρμόζοντων πρὸς αὐτοῦς, καὶ κα-
τόλου ὅπου δέει εὐφραῖν ἢ εἶσαι ἢ
ἀναξήρεσθαι, παρὰ λαμβάνεσθαι
δεῖ τὴν χρῆσιν αὐτῶν.

Πρὸς Ρόδος. Κεφ. ζμυ. 20

Ρὸς ἐπὶ τὰ ὕδαρ, ὃν ἐννοίᾳ ἐρυθρὴν
καλεῖσσι, καρπὸς ὅστις τ' καλεῖται
βυρσοδελικῆς ρόδος, ἢ τις ὠνομά-
σθαι ἐκ τῶν βυρσοδελικῶν αὐτῇ
χρῆσθαι, εἰς τ' εὐφραν τ' ἀρμόζων. 25
ἐστὶ δὲ ἀνδρῶνιον * φυτόνιον ἐν
πέτραις ὡς δίκτυον, ἐφ' ᾧ φύλλα
ἐπιμένει, ὑπὸ ὑδρατ' ἀποφύεσθαι
ἐν τῇ μετὰ τὴν ἀποφύεσθαι. καρ-
πὸς δὲ ἐξ ὀβύδους ἐοικὼς, πυκνός,
κατ'

10 κτ' τὸ μέγεθος τερεβινθίου, ἐπὶ
 πλατυς, τὸ περικείμενον φλοιῷ
 δεῖ, ὅταν εὐχρηστον. Διὰ μὲν δὲ
 ἔχει τὰ φύλλα, ἐπιπικνὸν, περὶ
 15 καὶ δὲ τείχεος τὸ ἀφ' ἡμέρας, δι-
 σεν τεύχεος τε ὅταν ἐγκυσμα, καὶ
 πύμα, καὶ ἐγκύσματα, καὶ ὅταν
 πυρρῶν τῶν ἐγκυσμα, πτε-
 ρύμα, καὶ γαργαράνας ἐπέχει κα-
 20 ταπλασθήματα τὰ φύλλα, μετ'
 ὅρας ἢ μέλιτος, καὶ τὸ χύλισμα δὲ
 τῶν φύλλων ξηρῶν ἐφορῶν σὺν
 ὕδατι ὡσπερ τὸ λύκιον ἄξι συ-
 εάσεως μελιτώδους, ἀρμόζει
 25 περὶ ὅπου καὶ τὸ λύκιον, καὶ ὁ καρ-
 πὸς ὅ τὰ αὐτὰ πτεῖ, ἀρμόζων ἐν
 περὶ σπλήνασι κοιλιακοῖς, δισεν
 τευχοῖς, ἀφ' ἡμέρας τε πτε-
 ρύμα, καὶ ταπλασθήματα, διὰ
 30 σματα, ἀποσύματα, περὶ ὅμα-
 τα γλῶσσας τε τετραγώνιας πτε-
 ρύμα, σὺν μέλιτι καὶ λευκὸν ῥοῦν ἰση-
 σι, αἰμορροΐδας τε διεραιπύρ μτ'
 35 δρυϊνὸν αὐτῶν ἀκρος λείν, ἐπιπτε-
 ρύμα, καὶ τέτυκ δὲ τὸ ἀπὸ βρεφεία
 ἐφόρῳν πινύα, βέλπτον πως
 40 καὶ πτερυγίων. Φέρει δὲ καὶ κόμ-
 μι ὅπερ ἐπίθεται τοῖς βράσμασι
 τῶν ὀδόντων περὶ ὑποπιναν.

25 Πρὶ Φοίνικος. Κεφ. ς μθ'.
 Φοίνιξ ἐν αἰγυπτῷ γίγνεται.
 στυγνὰ δὲ μαστορεύσας τῆς
 κτ' τιμὴ ὁπότεν ἀκμῆς, παρεμ-
 φέρων τῇ ἀραβικῇ μυρεβαλάνῃ,
 πόμα

magnitudine terebinthi, qua-
 dātenus lato: cuius corticosa
 tunica perquā vtilis est. Folia
 vim habent adstringēdi, & aca-
 cie effectus prābent. Decoctū
 capillos denigrat, dysentericis
 infunditur, & in potus eorum
 infessūsque; adiicitur, instillatur
 auribus purulentis. Gangrenas
 & pterygia cohibent folia ex
 aceto aut melle illita. Liqua-
 mentum fit ex aridis foliis, ad
 crassitudinem mellis in aqua
 decoctis, ad eadem, vt lycium,
 conveniens. Semen eisdem
 effectus exhibet: coeliacorum,
 dysentericorumque; obsonij in-
 spergitur: fracta, desquamma-
 ta, liuidaque, illitum ex aqua,
 ab inflammatione vindicat: lin-
 guae asperitates cum melle ab-
 stergit, cādida, forminarū pro-
 fluuvia sistit, haemorrhoidas sa-
 nat, cum querno carbone in-
 trito admotū. Aqua in quo se-
 men maduit decocta, cogitur,
 coitque; efficacior ipso semine.
 Gummi defert, quod dentium
 cauis imprimitur ad dolores fi-
 niendos.

Palma. Cap. CXLIX.

Palma in Aegypto gignitur.

Ea medio maturitatis vigo-

re, autumno decerpi solet.

Arabici myrobalani similis,

h ij pomatis

DIOSCORIDIS

pomatis cognomine, colore
 viridi, & odore mali cotonei:
 quod si ad maturitatem per-
 venire finatur, phœnicoba-
 lanus fiet. Palma acerba est &
 adstringens: contra alui fœ-
 minarumque profluvia, in vi-
 no austero bibitur: hæmor-
 rhoidas sistit, vulnera gluti-
 nat illitur. Phœnicobalani re-
 centes plus ficcis adstringunt,
 capitis dolorem afferunt, co-
 piofiores in cibo inebriant,
 ficciores sanguinem excrean-
 tibus, stomachicis, & dysen-
 tericis vtilis in cibo: illinun-
 tur cum cotoneo et cerato œ-
 nanthino vesicæ vitiiis. Cario-
 tæ, præsertim esu, faucium aspe-
 ritati medentur.

Palma Thebaicæ.

Cap. CL.

Thebaicarum decoctum
 potu æstuationem sedat, vi-
 res recreat cum hydromelite
 veteri sumptum: cibo idem fa-
 ciunt. Fit ex eis vinum ad ea-
 dem conueniens. Decoctum
 per se potu & gargarizatio-
 ne magnopere adstringit, &
 cohibet. Nuclei palmarum, cæ-
 terorum more, cremati in cru-
 do fictili, & vino restincti, ci-
 nere loto, spodij vicem effi-
 ciunt: miscenturque in calli-
 blephara.

πῶμα δὲ λέγεται, χλωρὲς τὸ
 χροῖμα, ἐμφθὴς κινδυνῶν καὶ τῶ
 ὀσμῶν· εἰ δὲ ἀφελήσῃ πεπαιγ-
 μένος, γίνεται φοινικόβλανος.
 ἔστι δὲ στυφρὸς, συντεταγμένος, πινόμε-
 νος συνὸν οἶνον ἀντηρῶν παρὰ τὸ
 ῥοῖον καὶ ῥοῦν γυναικείων ἰσχυ-
 ρὸν καὶ αἰμορροΐδας, καὶ τραύματα
 κολλητὰ κατὰ πλάσσειν. αἱ δὲ φοι-
 νικόβλανοι, συντεταγτοὶ τῶν
 χαλκοῖσιν τῶν ξηρῶν, κεφαλῶν καὶ
 δὲ εἰσι καὶ πλείους βρωθεῖσιν με-
 τὰ σκευῶν αἱ δὲ ξηραὶ ἀφελούσι
 βιβρωστικὸν αἱμοποῖκόν, στο-
 μαχικόν, δυσεντερικόν, καὶ τὰ
 ὀσμῶν κύστην, κατὰ πλάσσειν
 λέειν μετὰ κινδυνῶν καὶ κρυφῶν
 οἰαν δίνης. υἰάσι δὲ αἱ καρπῶ-
 πιδες ἐδιδόμηναι, ἀρτηρίων τρα-
 χύτητας ἰόνται.

Περὶ φοινίκων θεβαϊ-
 κῶν. κεφ. ργ'.

Τῶν δὲ θεβαϊκῶν τὸ ἀφελήμα
 πιδέν, παρὰ καὶ σῶνα, καὶ τὰς δυ-
 νάμεις ἀνακλῶν, καὶ τὸν δόρυ μέλιος
 παλαιὸν λαμβανόμενον· καὶ αὐτὸ
 βρωθεῖσιν, τὸ αὐτὸ πινόν, γίνεται
 καὶ οἶνος ἐξ αὐτῶν τὸ αὐτὸ δυνά-
 μένος τῶν καρπῶν καὶ κατὰ αὐτὸ πο-
 δέν τὸ ἀφελήμα αὐτῶν καὶ ἀναγὰρ
 γαριζόμενον ἵκανός ἐστι καὶ ἑλλεί-
 οι δὲ πυρρὲς τῶν φοινίκων, καὶ οἶνον
 ἐν αὐτῷ χύσειν, καὶ δάσσειν καὶ ἰα-
 πάντα, εἴτα σκεδένειν οἶνον πλύ-
 νον· καὶ ὡς ἀντίσποδα εἰς τὰ κα-
 λυπῶν.